

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13

ปริญญานิพนธ์
ของ
เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
กันยายน 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13

บทคัดย่อ
ของ
เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

กันยายน 2546

~h ๒๕๐๒๑๖

เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง. (2546). รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล.

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาหญิงที่ทำการแข่งขันเซปักตะกร้อ ประเภททีมเดี่ยวรอบรองชนะเลิศ ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการรุก

รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูกตะกร้อ ให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด

รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายตั้งลูก ให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด

เป้าหมายของการเสิร์ฟ พบว่า การเสิร์ฟลูกเซปักตะกร้อไปยังตำแหน่งหลังเป็นทิศทางที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

ทักษะการเสิร์ฟ พบว่า การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

ทักษะการเล่นที่ใช้ในการรุก พบว่า การรุกแบบการเตะลังกาหลัง เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

2. รูปแบบการรับ

ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ พบว่า การรับลูกเสิร์ฟด้านข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ พบว่า การตั้งรับลูกเสิร์ฟโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา และผู้เล่นตำแหน่งหลังถอยต่ำลงมาในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย ขึ้นสูงใกล้ตาข่าย

ทักษะการสกัดกั้น พบว่า การสกัดกั้นด้วยขา เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด

PLAYING PATTERN OF WOMEN SEPAKTAKRAW IN THE 13th PRINCESS CUP

AN ABSTRACT

BY

KIATTISAK SREJA

Persented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakhariwirot University

September 2003

Kiattisak Srejae. (2003). *Playing Pattern of Women Sepaktakraw in the 13th Princess Cup*.

Thesis.M. Ed. (Physical Education). Bangkok : Graduate School.

Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist Prof. Samatchai Noesiri,
Assist Prop. Jiamsak Panitchaikul.

The purpose of this study aimed to examine playing pattern of women Sepaktakraw in the 13th Princess Cup. The subjects consisted of women sepaktakraw players' team in semi-final round, through purposive random sampling.

The results revealed that:

1. Offensive pattern;

Offensive pattern with left front player, it was found that offensive pattern by player after receiving serve and setting takraw ball, letting right front player moved to offend and make score was most frequently used.

Offensive pattern with right front player, it was found that offensive pattern by player after receiving serve and setting takraw ball, letting right front player moved to offend and make score was most frequently used.

Serving goal, it was found that takraw ball serving at the back was most frequently used.

Serving skill, it was found that inner foot side serving was most frequently used.

Offensive playing skill, it was found that found that offensive playing by backward kicking was most frequently used.

2. Defensive pattern;

Serve receiving skill, it was found that serve receiving with inner foot side was most frequently used.

Serve receiving pattern, it was found that setting right front and back player at the similar line and left front player near a net was most frequently used.

Blocking skill, it was found that blocking with leg was most frequently uses.

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย

จาก

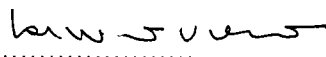
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13

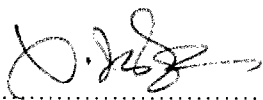
ของ
นายเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง

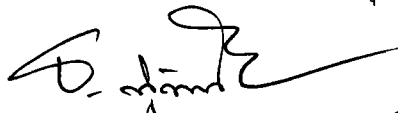
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

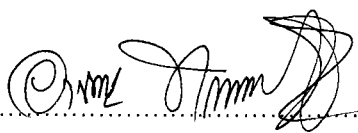

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่.....เดือน.....ปี.....พ.ศ.2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์อาจหาญ ทรงงามทรัพย์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูง จากผู้ช่วยศาสตราจารย์
สมรรถชัย น้อยศิริ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล
กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์อาจหาญ ทรงงามทรัพย์ และอาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ
กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องในส่วนต่างๆเป็น
อย่างดี จนผู้วิจัยดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบ
ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบระลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ คณาจารย์ พี่ๆ เพื่อนๆ
และน้องๆ ทุกคนที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือทุกๆ ด้าน ในการศึกษา มาตั้งแต่
เริ่มต้นตลอดจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

เกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
องค์ประกอบของทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ	4
รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ.....	5
รูปแบบในการรุก	5
รูปแบบในการรับ	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
งานวิจัยในต่างประเทศ	22
งานวิจัยในประเทศ	23
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	26
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	26
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	26
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	27
วิธีจัดกระทำข้อมูล	27
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	28
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อมูล.....	37
บทย่อ.....	37
ความมุ่งหมายของการวิจัย	37
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 5 (ต่อ)	หน้า
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
วิธีจัดกระทำข้อมูล	38
สรุปผลการวิจัยข้อมูล.....	38
อภิปรายผล.....	39
ข้อเสนอแนะ.....	42
 บรรณานุกรม.....	 43
 ภาคผนวก.....	 45
 ประวัติย่อผู้วิจัย	 59

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวน และคำร้อยละของรูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย.....	29
2	แสดงจำนวน และคำร้อยละของรูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา.....	30
3	แสดงจำนวน และคำร้อยละเป้าหมายของการเสิร์ฟ.....	31
4	แสดงจำนวน และคำร้อยละของทักษะการเสิร์ฟ	32
5	แสดงจำนวน และคำร้อยละของรูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟ	33
6	แสดงจำนวน และคำร้อยละของทักษะการเล่นที่ใช้ในการรุก	34
7	แสดงจำนวน และคำร้อยละของทักษะการรับลูกเสิร์ฟ	35
8	แสดงจำนวน และคำร้อยละของทักษะการสกัดกั้น	36

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การเสิร์ฟด้านข้างเท้าด้านใน	5
2 การเสิร์ฟด้านหลังเท้า	6
3 การเสิร์ฟด้านหน้าเท้า	6
4 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	10
5 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	10
6 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	11
7 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	11
8 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	12
9 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	12
10 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	13
11 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา	13
12 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย	14
13 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย	14
14 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย	15
15 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย	15
16 การยืนรับลูกเสิร์ฟด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย ตำแหน่งหน้าขวา และตำแหน่งหลัง.....	16
17 การยืนรับลูกเสิร์ฟด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย ตำแหน่งหลัง และ ตำแหน่งหน้าขวา.....	17
18 การยืนรับลูกเสิร์ฟด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา ตำแหน่งหลัง และ ตำแหน่งหน้าซ้าย.....	17
19 การยืนรับลูกเสิร์ฟของผู้เล่น 3 ตำแหน่ง.....	18
20 การสกัดกันขางอซิดลำตัว	19
21 การสกัดกันด้วยท่าเหยียดขา	19
22 การสกัดกันด้วยลำตัวและขา	20
23 การสกัดกันด้วยหลัง	20
24 การสกัดกันด้วยเท้ากับเท้า	21
25 การสกัดกันด้วยเท้ากับหลัง	21

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

กีฬาเซปักตะกร้อ (Sepaktakraw) ได้จัดให้มีการแข่งขันครั้งแรกในการแข่งขันซีเกมส์ ครั้งที่ 3 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย วิธีการเล่นเซปักตะกร้อนั้นได้ยึดแนวการเล่นระหว่างตะกร้อตามชายของไทย และกีฬาเซปักตะกร้อของประเทศมาเลเซีย ในปัจจุบันกีฬาเซปักตะกร้อกำลังเป็นที่ยอมรับและนิยมเล่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ กีฬาเซปักตะกร้อผู้เล่นต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ (สุพจน์ ปราณี. 2539 : 26) ได้กล่าวถึงทักษะพื้นฐานในการเล่นเซปักตะกร้อ ประกอบด้วย ลูกหลังเท้า ลูกข้างเท้า ลูกเข้า และลูกศีรษะ เป็นต้น การเล่นเซปักตะกร้อในยุคแรกยังไม่มีรูปแบบของการเล่นมากมายนัก ส่วนใหญ่จะเป็นการเล่นลูกโต้ข้ามตาข่ายด้วยศีรษะเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาได้มีการพัฒนาการเสิร์ฟ และการเล่นลูกหน้าตาข่ายด้วยเท้า ซึ่งมีการเล่นที่หลากหลาย มีความเร็ว ความรุนแรง ซึ่งยากต่อการตั้งรับธรรมดา ผู้ฝึกสอนจึงได้คิดหาวิธีการทั้งการรุกและการรับ เช่น การเสิร์ฟ การรับเสิร์ฟ การตั้งรับ การสกัดกั้น เป็นต้น เพื่อที่จะทำให้ทีมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

กีฬาเซปักตะกร้อเป็นกีฬาประเภททีม ในการแข่งขันจะประกอบด้วยผู้เล่นข้างละ 3 คน ผู้เล่นหลัง หรือผู้ที่เสิร์ฟหนึ่งคน หน้าซ้ายหนึ่งคน และหน้าขวาหนึ่งคน ซึ่งแต่ละคนมีหน้าที่ในการเล่นที่แตกต่างกันไป (สมรรถชัย น้อยศิริ. 2533 : 112) ผู้เล่นตำแหน่งหลังนั้นมีหน้าที่สำคัญคือ การเสิร์ฟลูกตะกร้อ ผู้เสิร์ฟจะต้องเสิร์ฟให้แม่นยำและมีความรุนแรง เพื่อให้คู่ต่อสู้รับได้มากที่สุด นอกจากนั้นก็มีหน้าที่คอยรับลูกเสิร์ฟจากฝ่ายตรงข้าม และยังต้องตั้งลูกตะกร้อให้กับผู้เล่นตำแหน่งหน้าด้วย ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายและหน้าขวามีหน้าที่ของผู้เล่นทั้งสองคนนี้จะทำหน้าที่หลาย ๆ อย่าง เช่น การโยนลูกตะกร้อให้กับผู้เสิร์ฟ การตั้งลูกตะกร้อให้กับผู้เล่นหน้าด้วยกัน การรุกโดยใช้ทักษะต่าง ๆ ที่จะทำให้คู่ต่อสู้ไม่สามารถรับลูกตะกร้อได้ และต้องช่วยการสกัดกั้นเมื่อคู่ต่อสู้รุกมาด้วย ในการเล่นเซปักตะกร้อนอกจากใช้ทักษะส่วนบุคคลแล้วยังจะต้องนำไปประกอบกับผู้เล่นภายในทีมเพื่อที่จะให้เกิดประโยชน์กับทีมให้มากที่สุด

การเล่นเป็นทีมเป็นส่วนสำคัญในการแข่งขันเซปักตะกร้อ แต่ละทีมจะประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องอาศัยความเข้าใจในตัวผู้เล่น และรูปแบบของทีมให้เป็นอย่างดีและรูปแบบของทีมนั้นก็จะต้องมีประสิทธิภาพ เหตุนี้เองรูปแบบในการเล่นจึงเข้ามามีบทบาทอย่างมาก รูปแบบและองค์ประกอบสำคัญในการเล่นเซปักตะกร้อคือ รูปแบบการเสิร์ฟ รูปแบบการรับเสิร์ฟ รูปแบบการตั้งรับ รูปแบบการรุก และรูปแบบการสกัดกั้น แต่ละรูปแบบ มีรายละเอียดปลีกย่อยอีกมากมาย ผู้ฝึกสอนมีหน้าที่จะตัดสินใจที่จะเลือกใช้รูปแบบในการเล่นให้เหมาะสมกับ

ทีมและสถานการณ์และยังต้องศึกษารูปแบบของคู่ต่อสู้เพื่อนำมาใช้ และทำให้ทีมได้เปรียบคู่ต่อสู้ในการแข่งขัน

รูปแบบการเล่นมีความสำคัญอย่างมากในการแข่งขัน เพราะแต่ละทีมมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ ชัยชนะ ฉะนั้นแต่ละทีมจะต้องมีการเล่นที่หลากหลาย เพื่อปรับเปลี่ยนให้ทันกับสภาพการณ์และนำเอาความรู้ความเข้าใจในทักษะและเทคนิคการเล่นที่สลับซับซ้อนมาใช้ด้วยความชำนาญตลอดจนเข้าใจในรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อเป็นอย่างดี แต่ในการแข่งขันจริงไม่ว่าจะเป็นรูปแบบในการเล่นแบบใด ก็ย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสียด้วยกันทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับทีมจะเห็นว่า สำหรับทีมของตนเองนั้นควรใช้รูปแบบใดจึงจะเหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพราะฉะนั้นก่อนที่จะสร้างรูปแบบการเล่นให้กับทีมก็ควรที่จะได้เรียนรู้และศึกษารูปแบบการเล่นที่ดีเสียก่อน

จากเหตุผลที่กล่าวไว้ข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเลือกใช้รูปแบบในการเล่นเซปักตะกร้อให้เหมาะสมขณะแข่งขันนั้นมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ฝึกสอน ซึ่งจะต้องมีการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง และสามารถนำไปใช้ฝึกนักกีฬาให้ก้าวไปสู่จุดหมาย เท่าที่ผ่านมามีงานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเล่นเฉพาะผู้ชาย ซึ่งผู้วิจัยคิดว่ารูปแบบการเล่นของทีมชายกับทีมหญิงน่าที่จะมีความแตกต่างกันในด้านสรีระของร่างกาย จิตใจ โดยเฉพาะความสามารถในการเล่นเซปักตะกร้อ ไม่ว่าจะเป็นความเร็ว ความแข็งแรง ความทนทาน รวมทั้งเวลาในการเริ่มเล่นอย่างจริงจัง เซปักตะกร้อหญิงได้จัดให้มีการแข่งขันขึ้นมาในระยะหลังนี้เอง ดังนั้นรูปแบบในการเล่นนั้นก็น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ที่ใช้เป็นแนวทางในการเตรียมทีมสำหรับผู้หญิงโดยตรง ด้วยเหตุดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการวิจัยรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อทราบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13

ความสำคัญของการวิจัย

ทราบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิง ในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อ เพื่อจะได้นำรูปแบบของการแข่งขันไปใช้ในการปรับปรุงทีมเซปักตะกร้อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาหญิงที่ทำการแข่งขันเซปักตะกร้อประเภททีมเดี่ยว รอบรองชนะเลิศ ในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา รูปแบบและทักษะการเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ หมายถึง วิธีการเล่นและทักษะที่ใช้ในการเล่นเซปักตะกร้อ ประกอบด้วย การรุกและการรับ

รูปแบบการรุก หมายถึง วิธีการและทักษะที่ใช้ในการโจมตีเมื่อเป็นฝ่ายครอบครองลูก ประกอบด้วย การเตะลังกาหลัง การเตะด้านข้าง การเตะสลับ การโหม่ง

รูปแบบการรับ หมายถึง วิธีการและทักษะที่ใช้รับลูกตะกร้อจากการโจมตี ประกอบด้วย การรับด้วยข้างเท้าด้านใน การรับด้วยหลังเท้า การรับด้วยเข่า การรับด้วยศีรษะ การสกัดกั้นด้วยขา การสกัดกั้นด้วยลำตัวและขา การสกัดกั้นด้วยหลัง การสกัดกั้นด้วยศีรษะ

การแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี หมายถึง การแข่งขันเซปักตะกร้อหญิง ประเภทประชาชน มีทีมเข้าแข่งขันทั้งหมด 23 ทีม ซึ่งมีการแข่งขันในวันที่ 19 – 24 มิถุนายน พุทธศักราช 2544

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการเล่นเซปักตะกร้อ จากการศึกษาเอกสารและการวิจัย พอสรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบของทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ
2. รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ
 - 2.1 รูปแบบการรุก
 - 2.2 รูปแบบการรับ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยในประเทศ

องค์ประกอบของทักษะกีฬาเซปักตะกร้อ

องค์ประกอบทักษะพื้นฐานของกีฬาเซปักตะกร้อที่ใช้ในการเรียนการสอน ส่วนมากประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ คือ การเตะลูกตะกร้อด้วยข้างเท้าด้านใน หลังเท้า เข่า ศีรษะ การเสิร์ฟ การพักลูก การตั้งหรือการชง การบล็อกหรือการสกัดกั้น การเล่นหน้าตาข่าย ซึ่งแต่ละทักษะมีจุดมุ่งหมายของการเล่น และวิธีการต่าง ๆ ดังที่ สุพจน์ ปรานี (2539 : 26 – 47) ได้กล่าวถึงพื้นฐานในการเล่นเซปักตะกร้อ พอสรุปได้ดังนี้

1. ลูกข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญที่สุด เนื่องจากการเล่นที่มีประโยชน์และใช้ในระหว่างเกมการแข่งขันมากที่สุด เป็นการเล่นที่ผิดพลาดน้อยมาก สามารถลดปัญหาในการรับลูกเสิร์ฟ หรือการตั้งรับได้ นิยมใช้ในการเสิร์ฟ การรับลูกเสิร์ฟ การตั้งหรือการชงลูกตะกร้อ หากฝึกจนเกิดความชำนาญจะสามารถใช้ได้อย่างแม่นยำและมีประสิทธิภาพ
2. ลูกหลังเท้า เป็นลูกพื้นฐานที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ต้องฝึกให้เกิดความชำนาญสามารถใช้ได้ทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวา จะทำให้ผู้ฝึกหัดมีความมั่นใจตนเอง ความสำคัญของการเล่นลูกหลังเท้า คือ ใช้ในการรับลูกเสิร์ฟที่เป็นลูกหยอด หรือลูกสั้น หรือลูกพุ่งที่มีลักษณะต่ำ ลูกหลังเท้าใช้ประโยชน์ในการเป็นฝ่ายรุกโดยการเตะลูกกลางอากาศ และใช้ในการเสิร์ฟ (การส่งลูก)

3. ลูกศรชะ เป็นลูกพื้นฐานหลัก มีความสำคัญและมีประโยชน์มากมาย ใช้ได้ง่าย และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีในเกมรุก สามารถที่จะกำหนดจุดตก หรือเปลี่ยนทิศทางได้ จะใช้รับลูกเสิร์ฟหรือลูกที่พุ่งเข้าหาตัวในระดับตั้งแต่กลางตัว (เอว) ถึงศีรษะขึ้นไป นอกจากนั้น ยังใช้ตั้งลูกตะกร้อซึ่งนิยมรองลงมาจากการตั้งข้างเท้าด้านใน

4. ลูกเข้า ถือเป็นลูกที่มีความสำคัญรองจากการเล่นลูกข้างเท้าด้านใน (ลูกแป) ลูกหลังเท้า และลูกศรชะ มีความจำเป็นที่ต้องใช้ในยามคับขัน ในการรับลูกเสิร์ฟที่พุ่งเข้าหาตัวในระดับปานกลาง และใช้ในการตั้งรับลูกจากเกมรุกที่พุ่งเข้าหาตัว ซึ่งไม่สามารถที่จะถอยได้ทันอีกแล้ว

5. ลูกข้างเท้าด้านนอก เป็นทักษะหนึ่งที่มีโอกาสใช้น้อยมาก ส่วนมากจะใช้รับลูกที่อยู่ห่างตัวค่อนข้างหลังและจวนตัวจริง ๆ หากผู้เล่นมีความพร้อม ระวังตัวอยู่เสมอ ไม่ประมาทการใช้ลูกข้างเท้าด้านนอกจะไม่เกิดขึ้นเลยตลอดการแข่งขัน

รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ

ในการแข่งขันรูปแบบการเล่นนั้นมีสิ่งสำคัญอยู่หลายประการที่เราปฏิบัติแล้วจะทำให้ทีมได้เปรียบคู่ต่อสู้ในการแข่งขัน ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็น 2 แบบใหญ่ ๆ คือ

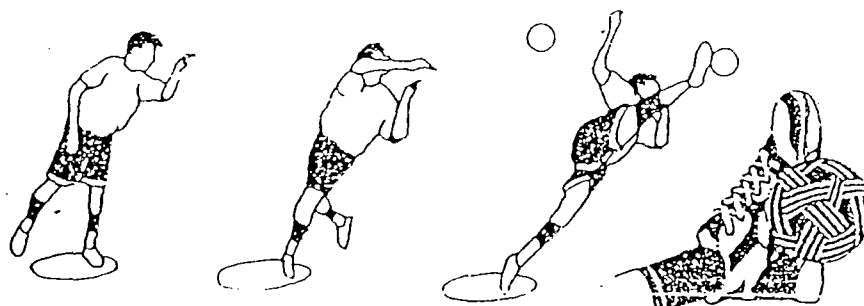
1. รูปแบบในการรุก
2. รูปแบบในการรับ

รูปแบบในการรุก (Offensive Patterns)

ในการรุกกระทำได้หลาย ๆ วิธี และหลาย ๆ ทิศทางซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้

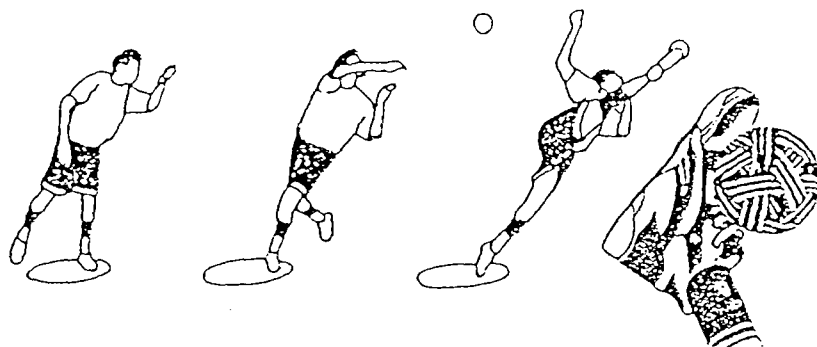
1. การรุกโดยฝ่ายเสิร์ฟ เป็นการรุกโดยการเปิดเกมการเล่น เริ่มต้นจากผู้โยนโยนลูกตะกร้อไปยังผู้เสิร์ฟ ผู้เสิร์ฟจะต้องยื่นเท้าใดเท้าหนึ่งในวงกลมแล้วจึงเสิร์ฟลูกตะกร้อจากการโยนซึ่งทำการเสิร์ฟได้หลายวิธีดังนี้

1.1 การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าข้างใน เป็นทักษะที่นักกีฬาในทุกะดับนิยมใช้เสิร์ฟลูกตะกร้อมากที่สุด การเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อจะเคลื่อนที่รวดเร็วและรุนแรง

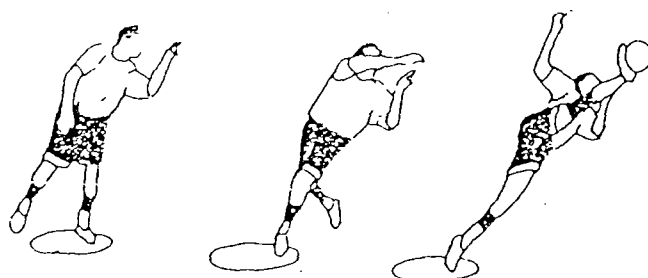
ภาพประกอบ 1 การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน

1.2 การเสิร์ฟด้วยหลังเท้า เป็นทักษะที่นักกีฬาในระดับสูงจำเป็นต้องฝึก และมีนักกีฬาบางคนฝึกฝนจนเกิดความชำนาญสามารถนำมาใช้เป็นการเสิร์ฟหลัก ลักษณะการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อ จะมีความเร็ว ความรุนแรงและจะหมุนเข้าหาตัวผู้รับเสิร์ฟ ซึ่งยากแก่การรับลูกเสิร์ฟ ดังนั้น โอกาสที่จะได้คะแนนจากการเสิร์ฟจะสูงมาก

ภาพประกอบ 2 การเสิร์ฟด้วยหลังเท้า

1.3 การเสิร์ฟด้วยฝ่าเท้า เป็นทักษะที่นักกีฬาไม่ค่อยนิยมเล่นกันมากนัก การเสิร์ฟลักษณะที่มีความสำคัญในการเล่นระดับสูงอย่างยิ่ง เพราะลักษณะการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อมีหลากหลาย

ภาพประกอบ 3 การเสิร์ฟด้วยฝ่าเท้า

ข้อปฏิบัติสำหรับการเสิร์ฟ

1. ยืนในวงกลมด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง
2. หันด้านหน้า หันด้านข้าง หรือหันด้านหลังให้กับผู้โยนตามนัด
3. ให้สัญญาณมือ เพื่อเป็นที่หมายให้กับผู้โยน
4. เตรียมย่อตัวด้วยเท้าหลังที่วางอยู่ในวงกลม
5. ตาตุลुकตะกร้อที่ลอยมา
6. ไม่เหยียบเส้นวงกลม
7. ไม่กระโดดเตะลูกตะกร้อ

ตำแหน่งลูกเสิร์ฟที่ดี

การเสิร์ฟลูกทุกครั้งควรเสิร์ฟให้ลงตามจุดที่ต้องการทุกครั้ง จะทำให้คู่ต่อสู้รับได้ยากยิ่ง ถ้ามีความรุนแรงด้วยแล้วก็ยิ่งจะเกิดผลดี ตำแหน่งต่าง ๆ ที่ผู้เสิร์ฟไปยังด้านที่คู่ต่อสู้ไม่ถนัด ดังจุดต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. บริเวณมุมด้านหลังทั้งสองข้าง
2. บริเวณแนวของเส้นหลังตลอดแนว
3. บริเวณของเส้นข้างทั้งสองข้าง
4. บริเวณใกล้กับตาข่าย

2. การรูกจากการรับลูกเสิร์ฟ

การรูกหลังจากการรับเสิร์ฟ คือ เมื่อผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามรูกมาแล้ว ผู้เล่นฝ่ายรับสามารถรับลูกตะกร้อได้แล้ว มีการตั้งลูกตามโครงสร้างของทีมเพื่อที่จะกระทำการรูกโดยใช้รูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 การรูกด้วยศีรษะ
- 2.2 การรูกด้วยข้างเท้าด้านใน
- 2.3 การรูกด้วยหลังเท้า
- 2.4 การรูกด้วยหน้าเท้า

การรูกด้วยศีรษะ คือการใช้ศีรษะโหม่งลูกตะกร้อตกลงสู่พื้นอย่างรุนแรง หรือการใช้ศีรษะเตะลูกเบา ๆ เพื่อหยอดลูกหน้าตาข่าย มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ยืนตัวตรงด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาตุลुकตะกร้อ
3. มือยกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ
5. กระโดดให้ตัวลอยอยู่ในอากาศ

6. ใช้ศีรษะตรงส่วนของหน้าผากสัมผัสลูกตะกร้อเบา ๆ เมื่อต้องการเล่นลูกหยอด
7. ใช้ศีรษะตรงส่วนหน้าผากสัมผัสลูกตะกร้ออย่างแรง เมื่อต้องการรูกอย่างเร็ว

และแรง

การรูกด้วยข้างเท้าด้านใน คือ การใช้ข้างเท้าด้านในตบลูกตะกร้อที่ลอยอยู่หน้าตาข่ายและอยู่เหนือตาข่าย มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ยืนตัวตรงด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ
3. มือยกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยในอากาศ โดยให้ไหล่ด้านตรงข้ามกับเท้าที่เตะ

หันเข้าหาตาข่าย

5. กระโดดขึ้นไปในอากาศ เท้าข้างที่เตะลูกตะกร้อลอยขึ้นเหนือตาข่าย
6. เหยียดเท้าให้สัมผัสกับลูกตะกร้อด้วยส่วนของข้างเท้าด้านใน
7. ใช้แรงจากการกระโดด และกำลังของเท้าข้างที่เตะลูกตะกร้อ

การรูกด้วยหลังเท้า คือ การใช้หลังเท้าเตะลูกตะกร้อ ตบลงสู่พื้นอย่างแรง ผู้เตะจะต้องหันหลังให้ตาข่าย ส่วนตำแหน่งของลูกตะกร้อ จะอยู่ทางด้านหน้าของผู้เตะ จะอยู่ทางซ้ายหรือทางขวาของผู้เตะก็สามารถจะเล่นลูกนี้ได้เหมือนกัน มีวิธีการดังนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง หันหลังให้ตาข่าย ย่อเข่าเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ
3. มือยกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เข้าหาลูกตะกร้อที่ลอยอยู่ในอากาศ
5. ยกเท้าที่ไม่ได้เตะลูกตะกร้อลอยขึ้นไปในอากาศ
6. กระโดดด้วยเท้าที่เตะลูกตะกร้อสลับเท้าในอากาศ
7. เท้าที่เตะตะกร้อสัมผัสลูกตะกร้อด้วยส่วนของหลังเท้า
8. ลงสู่พื้นด้วยเท้าที่ไม่ได้เตะลูกตะกร้อด้วยเท้ายืน
9. การใช้แรงจากการเหยียดเท้าสลับในอากาศ

10. การเตะตะกร้อในท่านี้สามารถที่จะบังคับลูกตะกร้อให้ไปในทิศทางตรงทางซ้ายมือหรือทางขวาก็ย่อมกระทำได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับความชำนาญของผู้เตะ

การรูกด้วยฝ่าเท้า คือ การใช้ฝ่าเท้าเหยียบลูกตะกร้อที่ลอยอยู่หน้าตาข่ายและเหนือตาข่ายอย่างแรง หรือการใช้ฝ่าเท้าเหยียบลูกตะกร้อเบา ๆ เพื่อหยอดลูกหน้าตาข่าย มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. ยืนทรงตัวด้วยเท้าทั้งสอง เข่าย่อเล็กน้อย
2. ตาดูลูกตะกร้อ

3. มียกขึ้นเพื่อการทรงตัว
4. เคลื่อนที่เจ้าหลูกตะกร้อที่ลอยอยู่เหนืออากาศ
5. หันหน้าเข้าหาหลูกตะกร้อ
6. กระโดดให้ตัวลอยอยู่ในอากาศด้วยเท้าที่ไม่ได้เตะหลูกตะกร้อ เท้าที่เตะหลูกตะกร้อ

ยกสูงเหนือตาข่าย

7. ใช้ฝ่าเท้าตบลูกตะกร้อเบา ๆ เมื่อต้องการเล่นหลูกหยอด
8. ใช้ฝ่าเท้าตบลูกตะกร้ออย่างแรง เมื่อต้องการรุกร้อยอย่างเร็วและแรง
9. ใช้แรงจากท่อนขาที่เตะหลูกตะกร้อ

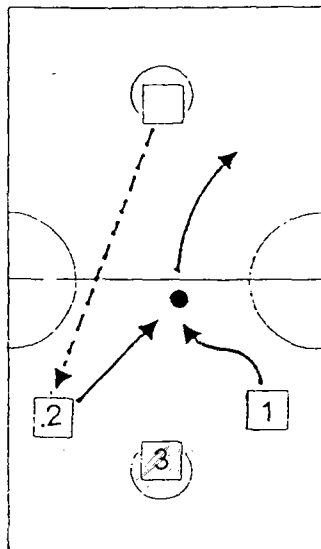
ลักษณะการรุกรด้วยผู้เล่นตำแหน่งต่าง ๆ

เป็นการรุกรหรือได้กลับด้วยเท้าหรือศีรษะด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การเตะด้านข้าง การเตะสลับ การเตะหยอด หรือการโหม่งที่รุนแรงและรวดเร็ว ซึ่งมีดังต่อไปนี้ (สถาพร เกตุแก้ว. 2542 : 22 – 28) และมีสัญลักษณ์ในรูปแบบดังต่อไปนี้

- ทิศทางการเสิร์ฟลูกตะกร้อ
- การรับเสิร์ฟและตั้งลูกตะกร้อ
- ~~~~~► การเคลื่อนที่ไปเตะลูกตะกร้อ
- ~~~~~► ทิศทางของลูกตะกร้อที่เคลื่อนที่
- ลูกตะกร้อ
1	ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา
2	ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย
3	ผู้เล่นตำแหน่งหลัง
	ผู้เล่นที่เสิร์ฟลูกตะกร้อ

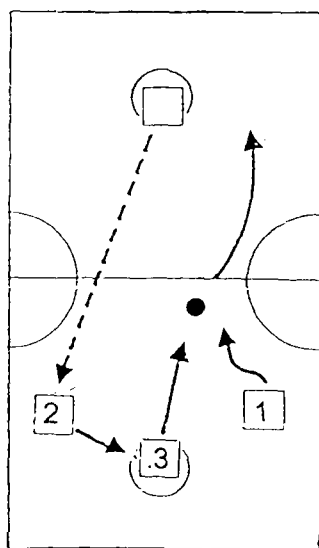
1. การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

1.1 หน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ แล้วเป็นผู้ตั้งลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไป
รุกทำคะแนน ดังภาพ

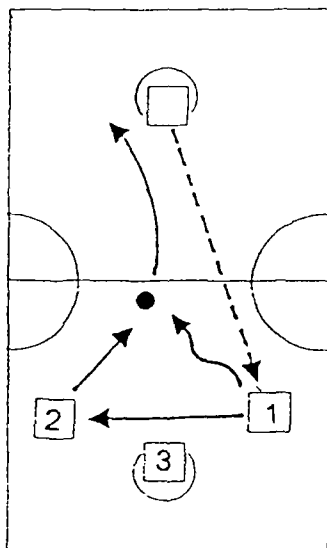
ภาพประกอบ 4 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

1.2 หน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ส่งไปให้ผู้เล่นหลัง ผู้เล่นตั้งลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าขวา
เคลื่อนที่เข้ารุกทำคะแนน ดังภาพ

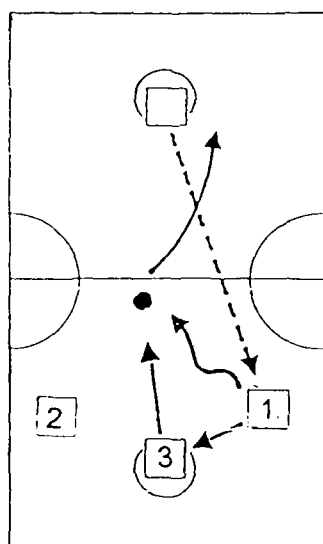
ภาพประกอบ 5 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

1.3 หน้าวารับลูกเสิร์ฟ ส่งไปให้หน้าซ้าย ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูกเตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่ไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

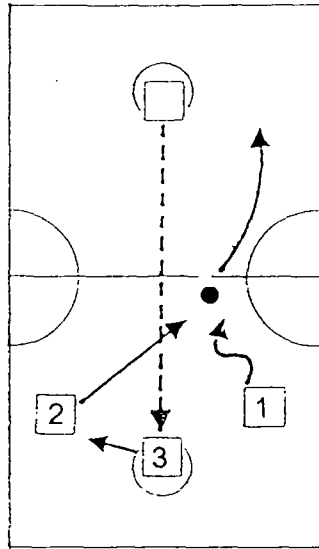
ภาพประกอบ 6 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

1.4 หน้าวารับลูกเสิร์ฟ ส่งไปให้ผู้เล่นหลัง ผู้เล่นหลังตั้งลูกเตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้ารุกทำคะแนน ดังภาพ

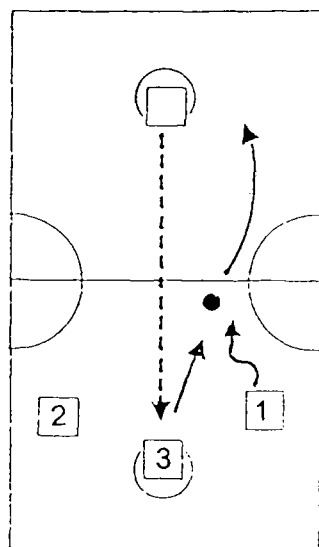
ภาพประกอบ 7 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

1.5 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ แล้วส่งไปให้ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

ภาพประกอบ 8 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

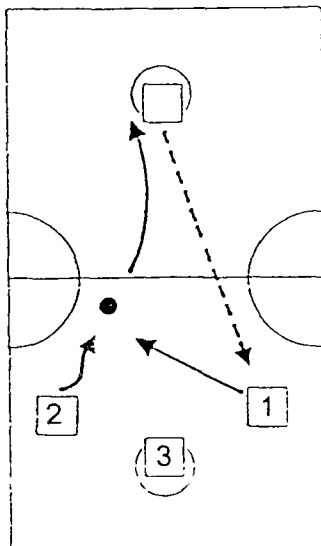
1.6 ผู้เล่นหลังรับเสิร์ฟ แล้วเป็นผู้ตั้งลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้ารุกทำคะแนน ดังภาพ

ภาพประกอบ 9 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

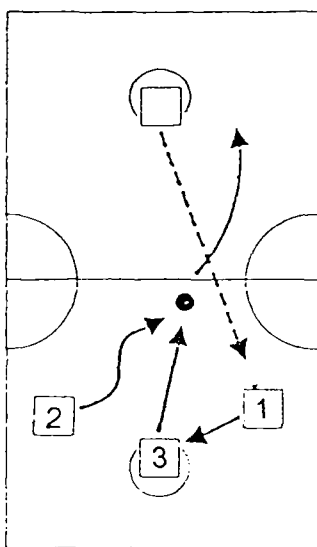
2. การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย

2.1 หน้าขวารับลูกเสิร์ฟ แล้วเป็นผู้ตั้งลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

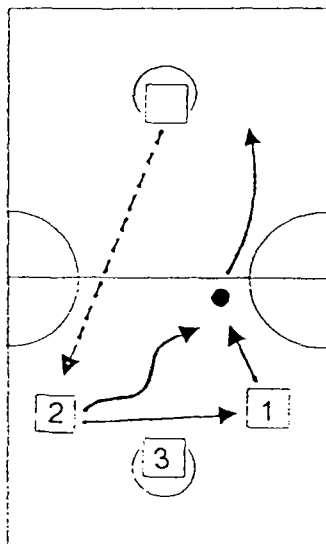
ภาพประกอบ 10 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

2.2 หน้าขวารับลูกเสิร์ฟ แล้วส่งให้ผู้เล่นหลัง ผู้เล่นหลังตั้งลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

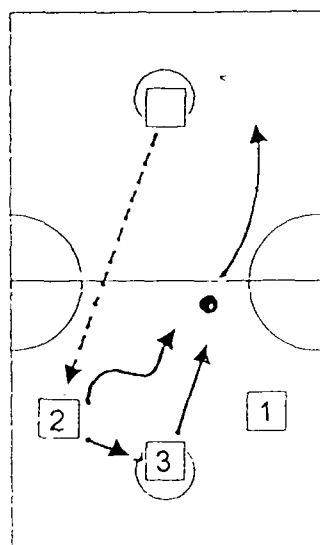
ภาพประกอบ 11 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

2.3 หน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ แล้วส่งไปให้ผู้เล่นหน้าขวา ผู้เล่นหน้าขวาดังลูกเตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

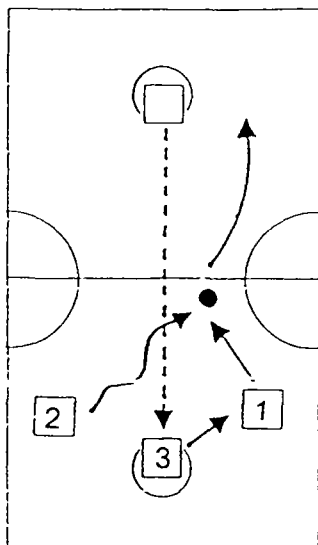
ภาพประกอบ 12 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย

2.4 หน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ แล้วส่งไปให้ผู้เล่นหลัง ผู้เล่นหลังดังลูกเตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

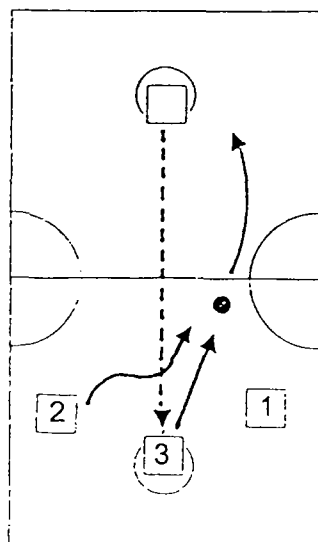
ภาพประกอบ 13 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย

2.5 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ แล้วส่งไปให้ผู้เล่นหน้าขวา ผู้เล่นหน้าขวาดึงลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

ภาพประกอบ 14 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย

2.6 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ และเป็นผู้ตั้งลูกตะกร้อให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ดังภาพ

ภาพประกอบ 15 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย

ในเชิงของการรูกนั้น นอกจากผู้เล่นในตำแหน่งรุกจะต้องพบกับความกดดัน ความวิตกกังวล หรือความไม่มั่นใจในตัวเอง ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะแข่งขัน การสกัดกั้นก็คือปัญหาหรืออุปสรรคของการรูก ดังนั้นผู้เล่นในตำแหน่งนี้จะต้องมีไหวพริบในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ไม่ใจร้อน มีความสุขุมรอบคอบ

รูปแบบในการรับ

1. รูปแบบในการรับลูกเสิร์ฟ

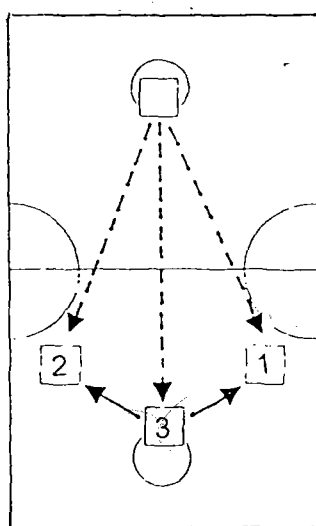
สมรรถชัย น้อยศิริ (2535 : 118 – 119) กล่าวไว้ว่า ลูกเสิร์ฟที่ข้ามตาข่ายมานั้น บางครั้งเป็นลูกที่มีความเร็ว มีความรุนแรง บางครั้งก็เป็นลูกหมุน หรือบางครั้งก็มีความค่อย แต่ส่วนมากแล้วลูกเสิร์ฟที่ข้ามตาข่ายมาจะมีความสูงประมาณระดับเอวของผู้รับ ดังนั้นผู้รับจะมี โอกาสที่จะเลือกใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเมื่อรับลูกตะกร้อ สรุปได้ดังนี้ คือ

- 1.1 การรับลูกด้วยข้างเท้าด้านใน
- 1.2 การรับด้วยหลังเท้า
- 1.3 การรับด้วยเข่า
- 1.4 การรับด้วยศีรษะ

2. รูปแบบตำแหน่งการยืนในการรับลูกเสิร์ฟ

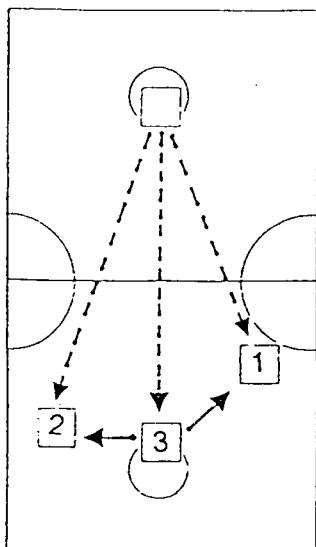
การยืนรับเสิร์ฟเป็นลักษณะที่สำคัญมากเพราะการเสิร์ฟตะกร้อในปัจจุบันมีความเร็ว และรุนแรงมาก การรับเสิร์ฟจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ผู้รับต้องดูให้ออกว่าผู้เสิร์ฟจะเสิร์ฟลูกตะกร้อ มาในลักษณะใด และจะต้องเข้าใจลักษณะการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อ เพื่อที่จะเลือกทักษะในการรับ เสิร์ฟหรือการเปิดลูกเสิร์ฟ ให้สามารถนำตะกร้อมาเป็นฝ่ายรุกหน้าตาข่าย ทักษะที่ใช้ในการรับ เสิร์ฟมากที่สุดเรียงตามลำดับ ดังนี้ ศีรษะ ข้างเท้าด้านใน และเข่า การรับเสิร์ฟโดยทั่วไปจะมีการ ยืนตั้งรับในรูปแบบต่างๆ สามารถแบ่งออกเป็น 4 แบบใหญ่ๆ คือ

2.1 การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย และหน้าขวา ยืนในระดับเท่ากัน สูงขึ้นใกล้ตาข่าย ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหลัง ยืนต่ำลงมาใกล้เส้นหลัง (แบบที่ 1) ดังภาพ

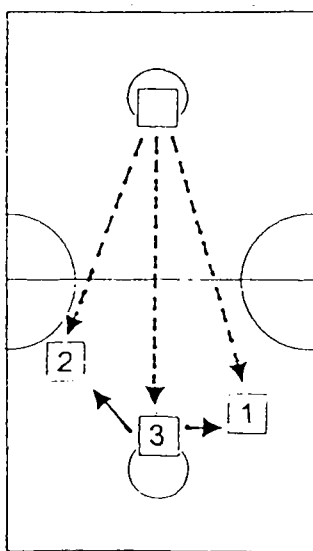
ภาพประกอบ 16 การยืนรับลูกเสิร์ฟของผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย หน้าขวา และตำแหน่งหลัง

2.2 การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยมีผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย และตำแหน่งหลัง ถอยต่ำลงมาในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนผู้เล่นหน้าขวานั้น ขึ้นสูงใกล้เคียงตาข่าย (แบบที่ 2) ดังภาพ

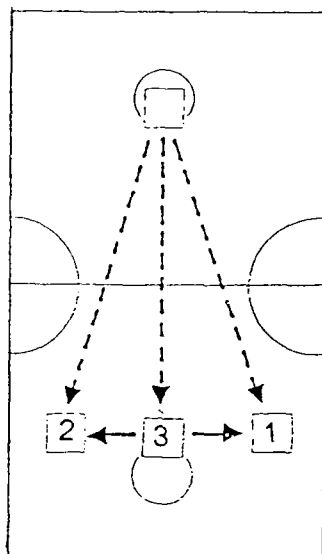
ภาพประกอบ 17 การยืนรับลูกเสิร์ฟของผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย ตำแหน่งหลัง และตำแหน่งหน้าขวา

2.3 การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา และตำแหน่งหลัง ถอยต่ำลงมาในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายนั้น ขึ้นสูงใกล้เคียงตาข่าย (แบบที่ 3) ดังภาพ

ภาพประกอบ 18 การยืนรับลูกเสิร์ฟของตำแหน่งหน้าขวา ตำแหน่งหลัง และตำแหน่งหน้าซ้าย

2.4 การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยมีผู้เล่น 3 ตำแหน่งยืนในระดับเท่ากัน (แบบที่ 4) ดังภาพ

ภาพประกอบ 19 การยืนรับลูกเสิร์ฟของมีผู้เล่น 3 ตำแหน่ง

3. รูปแบบการรับโดยการสกัดกัน

การสกัดกัน หมายถึง การตั้งรับที่เกิดขึ้นหลังจากการรุกด้วยการเสิร์ฟซึ่งฝ่ายตรงข้ามจะรุกรับกลับทันทีหลังจากรับลูกเสิร์ฟแล้ว อาจจะเป็นการเล่นครั้งที่ 2 หรือครั้งที่ 3 ซึ่งเป็นการรุกที่รุนแรง และรวดเร็ว ยากแก่การตั้งรับแบบธรรมดา จึงเกิดแนวความคิดหาวิธีการสกัดกันที่มีประสิทธิภาพ

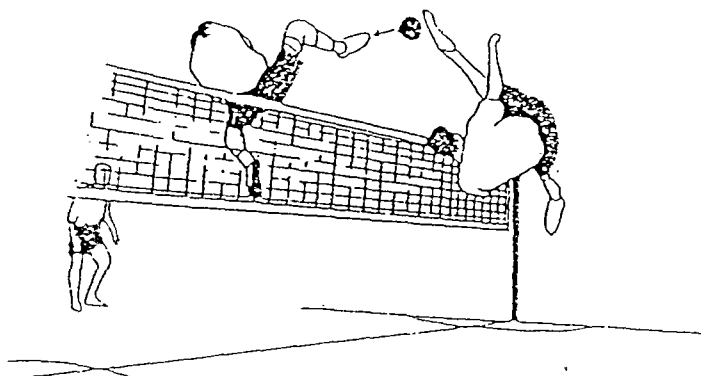
การสกัดกันเป็นด่านแรกในการป้องกันการรุกของฝ่ายตรงข้ามไม่ให้อีกฝ่ายสามารถรุกหรือทำคะแนนได้อย่างง่ายดาย โดยพยายามใช้ขา หลัง หรือศีรษะ สกัดกัน การรุกของฝ่ายตรงข้ามปัจจุบันการสกัดกันมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการแข่งขันในทุกๆระดับ ทีมที่ประสบผลสำเร็จในการแข่งขัน จะมีการสกัดกันหลาย ๆ รูปแบบ และมักจะได้อะเนนจากการสกัดกันสูง ดังนั้นการสกัดกันจึงเป็นรูปแบบที่สามารถทำคะแนนที่ดีอีกวิธีหนึ่งในการเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ

การสกัดกันที่นิยมเล่นในกีฬาเซปักตะกร้อ ในปัจจุบันนิยมให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาเป็นผู้สกัดกันถูกสร้างขึ้นมาจากหลักการง่าย ๆ กล่าวคือ การวิ่งขึ้นสกัดกันแต่ละรูปแบบจะอยู่ตรงตำแหน่งที่ฝ่ายตรงข้ามชอบรุกรอบมากที่สุด และในบางครั้งจะพบรูปแบบการสกัดกันด้วยผู้เล่น 2 คน รูปแบบการสกัดกันมี 4 รูปแบบ

1. การสกัดกันด้วยผู้เล่นคนเดียว ผู้เล่นก่อนจะกระโดดสกัดกันนั้น จะต้องพิจารณาตำแหน่งลูกตะกร้อ ทิศทางการวิ่งขึ้นกระโดดเตะลูกตะกร้อ หรือการรุกด้วยศีรษะของฝ่ายตรงข้าม ทิศทางการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อ และมุมตกกระทบ ซึ่งมีการสกัดกันดังนี้

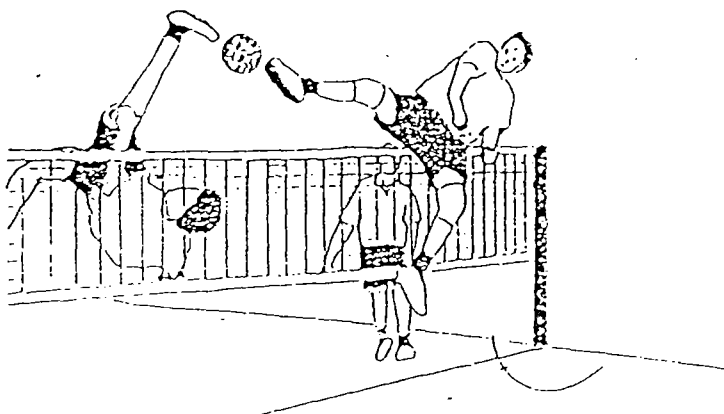
1.1 การสกัดกันด้วยขา การสกัดกันด้วยขา มี 2 ลักษณะ คือ

1.1.1 การสกัดกันทางอชิตลำตัว คือ การที่ผู้สกัดกันยืนใกล้ตาข่ายเตรียมที่จะวิ่งขึ้นสกัดกัน เมื่อผู้สกัดกันมองเห็นว่าการรุกของฝ่ายตรงข้ามเป็นลูกใกล้ตาข่ายและตั้งโต๊ะ ผู้ทำการสกัดกันมักจะเลือกที่จะสกัดกันทางอชิตลำตัว เพราะฝ่ายรุกมีพื้นที่แคบและมุมมองสูง ดังภาพ

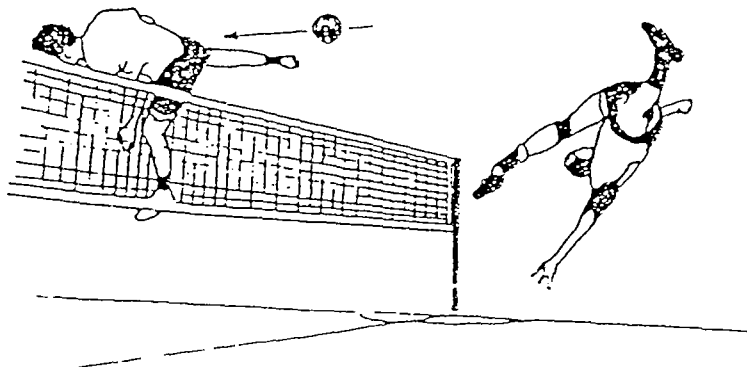
ภาพประกอบ 20 การสกัดกันทางอชิตลำตัว

1.1.2 การสกัดกันด้วยท่าเหยียดขา คือ การที่ผู้สกัดกันยืนใกล้ตาข่ายเตรียมที่จะวิ่งขึ้นสกัดกัน เมื่อผู้สกัดกันมองเห็นว่าการรุกของฝ่ายตรงข้ามเป็นลูกห่างจากตาข่ายและตั้งโต๊ะ มีพื้นที่ให้วิ่งขึ้นสกัดกันมาก ผู้ทำการสกัดกันมักจะเลือกที่จะสกัดกันด้วยท่าเหยียดขา เพราะฝ่ายรุกมีพื้นที่กว้างและมุมสูง ดังภาพ

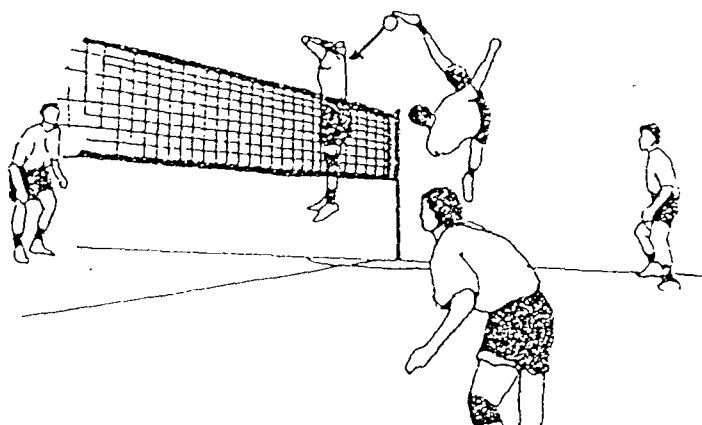
ภาพประกอบ 21 การสกัดกันด้วยท่าเหยียดขา

1.2 การสกัดกั้นด้วยลำตัวและขา คือ การที่ผู้สกัดกั้นยืนใกล้ตาข่าย เตรียมที่จะวิ่งขึ้นสกัดกั้น เมื่อผู้สกัดกั้นมองเห็นว่าการรุกของฝ่ายตรงข้ามจะเป็นลูกห่างจากตาข่ายและตั้งลูกโด่ง มีพื้นที่ในการวิ่งมาก ผู้สกัดกั้นมักเลือกที่จะสกัดกั้นด้วยลำตัวและขา เพราะฝ่ายรุกมีพื้นที่กว้างและมุมสูง แต่ห่างจากตาข่าย ดังภาพ

ภาพประกอบ 22 การสกัดกั้นด้วยลำตัวและขา

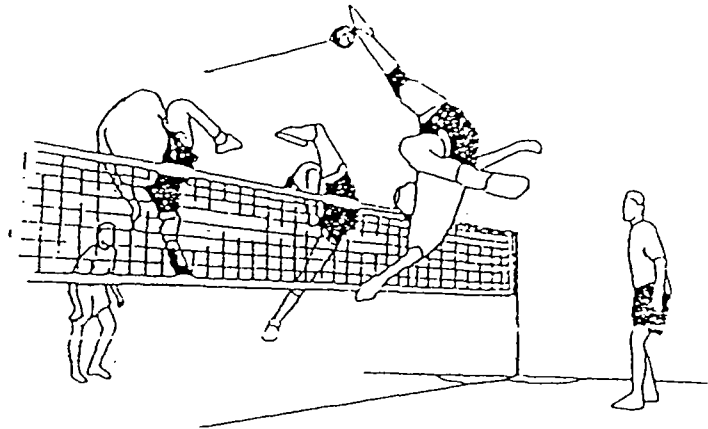
1.3 การสกัดกั้นด้วยหลัง คือ การที่ผู้สกัดกั้นยืนใกล้ตาข่ายเตรียมที่จะวิ่งขึ้นสกัดกั้นเมื่อผู้สกัดกั้นมองเห็นว่าการรุกของฝ่ายตรงข้ามจะเป็นลูกโด่ง ไม่มีพื้นที่ในการวิ่งผู้ทำการสกัดกั้นมักจะเลือกที่จะสกัดกั้นด้วยหลัง ดังภาพ

ภาพประกอบ 23 การสกัดกั้นด้วยหลัง

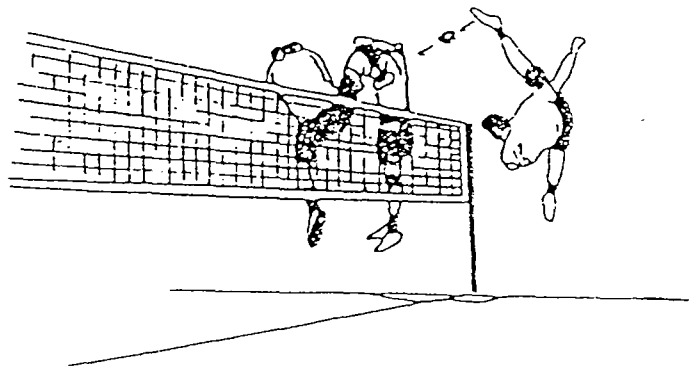
2. การสกัดกันสองคน การสกัดกันแบบนี้จะพบในการสกัดกันกับทีมตรงข้ามที่มีผู้เล่นเกมรุกเหนือกว่า การรุกมีพื้นที่กว้างส่งผลให้การสกัดกันขาดประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องเพิ่มจำนวนผู้สกัดกัน เพื่อบีบการรุกที่มีประสิทธิภาพฝ่ายตรงข้ามให้ด้อยลง ดังภาพ

2.1 การสกัดกันด้วยเท้ากับเท้า

ภาพประกอบ 24 การสกัดกันด้วยเท้ากับเท้า

2.2 การสกัดกันด้วยเท้ากับหลัง

ภาพประกอบ 25 การสกัดกันด้วยเท้ากับหลัง

ในการแข่งขันจริงการสกัดกันด้วยผู้เล่น 2 คน มักจะไม่เกิดขึ้น เนื่องจากในแต่ละทีม มักจะมีผู้เล่น 1 คน ที่จะได้รับหน้าที่ในการสกัดกันจากการรุกของคู่ต่อสู้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮอปกินส์ (Hopkins. 1977 : 155 – a) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์องค์ประกอบแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล (A Factor Analysis of Basketball Skill Tests) โดยการตรวจสอบแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลทั้งหลายที่นิยมใช้แบบทดสอบความสามารถทางบาสเกตบอลและทำการพิสูจน์ความมีน้ำหนักของรายการทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ดีที่สุด ในขอบเขตของทักษะบาสเกตบอล ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานขอบเขตของทักษะบาสเกตบอลไว้ 5 ประการ คือ การยิงประตู การส่งลูกบาสเกตบอล การกระโดด การเคลื่อนที่ และการเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบาสเกตบอล ตัวแปรในการทดสอบครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลในขอบเขตของสมมติฐานข้างต้น รวม 21 ตัวแปร ทั้งนี้ได้รวมถึงแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล จำนวน 9 รายการของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา (AAHPER) ไว้ด้วย ผู้วิจัยนำข้อทดสอบทั้งหมดนี้ไปทดสอบนักเรียนชายระดับระดับ 7 - 12 ที่กำลังอยู่ค่ายฤดูร้อนในปี 1975 ที่มหาวิทยาลัยมิเนโซตา จำนวน 70 คน ผู้วิจัยทำการตรวจสอบสมมติฐานโดยการใช้รูปแบบการวิเคราะห์ 4 แบบ ดังนี้ การวิเคราะห์องค์ประกอบแอลฟา (Alpha Factor Analysis) การวิเคราะห์องค์ประกอบแบบโคโนนิคัล (Cononical Factor Analysis) การวิเคราะห์แบบอิมเมจ (Image Analysis) และการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Components Analysis)

ผลการศึกษาพบว่า

สมมติฐานในขอบเขตทักษะของการกระโดด กระโดดเอื้อมแตะเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด

สมมติฐานในขอบเขตทักษะของการเคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบาสเกตบอลและการเคลื่อนที่ไปพร้อมกับลูกบาสเกตบอล การวิ่งซิกแซกและการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลซิกแซกเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด

สมมติฐานในขอบเขตการส่งลูกบาสเกตบอล การส่งลูกบอลเร็วและการส่งกระทบผนังเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด

สมมติฐานในขอบเขตการยิงประตู การยิงประตูด้านข้าง การยิงประตูด้านหน้าและการยิงประตูโทซเป็นการวัดผลที่ดีที่สุด แต่การยิงประตูด้านข้างมีระยะไกล 20 ฟุต อาจยาวเกินไปสำหรับนักเรียนในระดับ 7 – 8 การยิงประตูด้านหนึ่งเหมาะสมที่สุด

ยามานะกะ ฮิวส์ และลอทท์ (Yamanaka, Hughes and Lott. 1993 : 207) ได้ศึกษา รูปแบบการเล่นฟุตบอลในการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1990 (An Analysis of Playing in the 1990 World Cup for Association Football) ความชัดเจนของรูปแบบการเล่นฟุตบอลทั้งหมดของทุกทีม ผลการศึกษาพบว่า

ทีมในเครือจักรภพ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มอื่น ในการสร้างเกมรุกจากการเป็นฝ่ายรับ โดยให้การเตะส่งในระยะไกลและการเตะจากประตู ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเด่นชัดในการเล่นลูก กลางอากาศ ทีมยุโรปสร้างการเล่นโดยการส่งลูกสั้น การวิ่งและการเลี้ยง ในการครอบครอง ลูกบอลมีอัตราเสี่ยงสูง ทีมอเมริกาใต้มีอัตราการยิงประตูโดยการผ่านบอลข้างสนามสูงกว่า เปอร์เซนต์ ของการผ่านลูกบอลเข้าจากช่วงท้ายของสนาม ทีมแอมเมอรูน ซึ่งเป็นทีมที่มีรูปแบบการเล่นฟุตบอลคล้ายคลึงกับทีมอเมริกาใต้ มากกว่าทีมในสองกลุ่ม คือ ทีมจากเครือจักรภพ และทีมจากยุโรป แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างเด่นชัด และเกมการเล่นของทีมส่วนใหญ่เน้นหนักในการป้องกัน

งานวิจัยในประเทศ

นพดล เกตุประทุม (2536 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์รูปแบบการเล่น บาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัย ความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อทราบรูปแบบการรับเพื่อทราบ ขนาดรูปร่างของนักกีฬามหาวิทยาลัย 4 ทีมสุดท้าย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยชายที่เข้าร่วมกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 19 ระหว่างวันที่ 8 – 15 มกราคม 2535 ณ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยคัดเลือก 4 ทีมสุดท้าย ที่เข้าชิงชนะเลิศของการแข่งขันทำการบันทึกวีดีโอในขณะที่ทำการแข่งขัน

ผลการศึกษาพบว่า

1. รูปแบบรวดเร็ว เป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุด สัดส่วนการรุก แบบรวดเร็วของทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ การรุกเมื่อฝ่ายป้องกันน้อยที่สุด คือการรุกแบบหมุนคู่
2. การตั้งรับแบบคนต่อคน เป็นแบบที่ใช้ในการตั้งรับมากที่สุด สัดส่วนของการตั้งรับแบบคนต่อคน ระหว่างทีมจุฬาภรณ์กับทีมศรีนครินทรวิโรฒ และทีมจุฬาภรณ์กับรามคำแหง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกันและน้อยที่สุดการตั้งรับแบบผสม
3. ขนาดของร่างกาย และประสิทธิภาพในการแข่งขันของนักกีฬามหาวิทยาลัยชายของทีมมีอายุเฉลี่ย 22 – 25 ปี น้ำหนักเฉลี่ย 71 – 76 กิโลกรัม ส่วนสูงเฉลี่ย 178 – 184 เซนติเมตร และมีประสิทธิภาพในการแข่งขันบาสเกตบอลเฉลี่ย 5 – 7 ปี

สราวุธ หมั่นไธสง (2537 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบของการเตะเตะกรือท่ากระโดดเตะวอลเลย์ การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบขนาดมุมของเข่า มุมของลำตัว ขณะยืนเตรียมพร้อม ขณะเริ่มกระโดดขึ้นเตะวอลเลย์ และขณะลอยตัวทำสัมผัสลูก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักกีฬาทีมชาติไทยที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็น

ตัวแทนทีมชาติไทยที่จะเข้าร่วมการแข่งขันเซปักตะกร้อ ซึ่งถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ ครั้งที่ 10 พ.ศ. 2536 จำนวน 10 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการเลือกเจาะจง ในการวิจัยนี้ใช้เครื่องถ่าย วีดีทัศน์ 3 ชุด และสนามตะกร้อที่ผู้วิจัยได้กำหนดตำแหน่งเพื่อการทดสอบ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวัดมุมในวีดีทัศน์ทั้งหมดมาหาความถี่ของมุมที่เกิดขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า

1. ขณะยืนเตรียมพร้อม

ในขณะยืนเตรียมพร้อม เข่าของขาที่ไม่ได้เตะทำมุมอยู่ในช่วง 154 – 158 องศา เข่าของขาที่เตะทำมุมอยู่ในช่วง 154 – 158 องศา และลำตัวงอทำมุมอยู่ในช่วง 150 – 152 องศา

2. ขณะเริ่มกระโดดขึ้นเตะวอลเลย์

ในขณะเริ่มกระโดดขึ้นเตะวอลเลย์ เข่าของขาที่ไม่ได้เตะทำมุมอยู่ในช่วง 110 – 115 องศา เข่าของขาที่เตะทำมุมอยู่ในช่วง 158 องศา และลำตัวงอทำมุมอยู่ในช่วง 189 – 191 องศา

3. ขณะลอยตัวเท้าสัมผัสลูกตะกร้อ

ในขณะเริ่มกระโดดขึ้นเตะวอลเลย์ เข่าของขาที่ไม่ได้เตะทำมุมอยู่ในช่วง 150 – 154 องศา เข่าของขาที่เตะทำมุมอยู่ในช่วง 165 – 170 องศา และลำตัวงอทำมุมอยู่ในช่วง 90 – 93 องศา

สภาพร เกตุแก้ว (2542 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบรูปแบบ และทักษะการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อประเภททีมชุดชายที่ลงทำการแข่งขันรอบรองชนะเลิศระหว่างวันที่ 6 – 20 ธันวาคม 2541 ณ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยศึกษาจากการบันทึกวีดีทัศน์ขณะแข่งขัน

ผลการศึกษาพบว่า

1. รูปแบบการเสิร์ฟข้างเท้าด้านใน เป็นแบบที่ใช้ในการเสิร์ฟมากที่สุด และรองลงมาเป็นการเสิร์ฟด้วยหลังเท้า

2. รูปแบบการรับลูกเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นแบบที่ใช้ในการรับลูกเสิร์ฟมากที่สุด และรองลงมาเป็นการรับลูกเสิร์ฟด้วยศีรษะ

3. รูปแบบการรุกด้วยตำแหน่งหน้าขวา บริเวณพื้นที่หน้าซ้ายของสนามเป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุด และรองลงมาเป็นการรุกด้วยตำแหน่งหน้าขวามุมพื้นที่กลางสนาม

4. รูปแบบการสกัดกั้นด้วยขา เป็นแบบที่ใช้มากที่สุดในการสกัดกั้น และรองลงมาเป็นการสกัดกั้นด้วยขาและลำตัว

5. รูปแบบการรูกแบบเตะลังกาหลัง เป็นแบบที่ใช้มากที่สุดในการเตะลูกเตะกร้อ และรองลงมาเป็นการรูกแบบเตะสลับหลัง
6. การตั้งด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นแบบที่ใช้มากที่สุดในการตั้งและรองลงมาเป็นการตั้งด้วยศีรษะ
7. การเสิร์ฟลูกเตะกร้อไปยังตำแหน่งหลังเป็นทิศทางที่ใช้มากที่สุด และรองลงมาเป็นการเสิร์ฟไปยังตำแหน่งซ้าย
8. การตั้งรับเสิร์ฟแบบบี เป็นแบบที่ใช้ในการตั้งรับลูกเสิร์ฟมากที่สุด และรองลงมาเป็นการตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบเอ

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่จัดขึ้นโดยสมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 50 คน กรมพลศึกษา จำนวน 60 คน และรายการอื่น ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม

ผลการศึกษาพบว่า

นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ดังนี้

ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 65.20 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 24.80 อยู่ในระดับมาก

ด้านรายได้และผลประโยชน์ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 24.80 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 41.20 อยู่ในระดับมาก

ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 30.40 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 32.80 อยู่ในระดับมาก

ด้านเกียรติยศ ชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 31.60 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 36.40 อยู่ในระดับมาก

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 32.80 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.20 อยู่ในระดับมาก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงประเภททีมเดี่ยว ที่เข้าทำการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 จำนวน 23 ทีม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง ประเภททีมเดี่ยว ที่ทำการแข่งขันรอบรองชนะเลิศ ในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 ระหว่างวันที่ 19 – 24 มิถุนายน พุทธศักราช 2544 จำนวน 4 ทีม ประกอบด้วย

1. ทีมเด็กภูวนาถ กำแพงเพชร
2. ทีม บีอี สปอร์ต
3. ทีมการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
4. ทีมองค์การโทรศัพท์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 1.1 เครื่องบันทึกภาพวิดีโอ
 - 1.2 เครื่องเล่นวิดีโอ
 - 1.3 ม้วนวิดีโอ
 - 1.4 เครื่องรับโทรทัศน์
2. ใบบันทึกรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความอนุเคราะห์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขัน
2. ปรีกษาและประสานงานกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายโสตทัศนูปกรณ์ ในเรื่องการจัดเตรียมอุปกรณ์และสำรวจจุดที่จะใช้ในการบันทึกภาพ
3. จัดเตรียมกล้องวีดีทัศน์ สำหรับใช้บันทึกภาพการแข่งขันเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 4 เครื่อง
4. ติดตั้งกล้องวีดีทัศน์เพื่อบันทึกภาพการแข่งขัน สนามละ 2 เครื่อง โดยตั้งในมุมทแยงของสนาม (ดังภาคผนวก)
5. ดำเนินการบันทึกภาพการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ
6. นำเทปบันทึกภาพที่ได้จากการแข่งขันมาเปิดพร้อมกับบันทึกรูปแบบการเล่นแบบต่าง ๆ ในใบบันทึก
7. นำข้อมูลที่ได้เสนอเป็นความเรียง

วิธีจัดกระทำข้อมูล

1. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ตามรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ
2. นำผลจากการแจกแจงความถี่มาคิดเป็นค่าร้อยละ
3. อภิปรายผลของรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อเป็นความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

f	แทน	จำนวนครั้ง
%	แทน	ค่าร้อยละ
A	แทน	ทีมเด็กภูวนาถ กำแพงเพชร
B	แทน	ทีม บีอี สปอร์ต
C	แทน	ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
D	แทน	ทีมองค์การโทรศัพท์

ผลการศึกษาค้นคว้า

การแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อหญิงประเภททีมเดี่ยว รอบรองชนะเลิศ ในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 ตั้งแต่วันที่ 19 – 24 มิถุนายน พุทธศักราช 2544

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากเทปบันทึกวีดิทัศน์การแข่งขัน มาวิเคราะห์รูปแบบ แจกแจงความถี่ และคิดเป็นค่าร้อยละ พร้อมกับนำเสนอในรูปแบบความเรียง ประกอบด้วยตาราง ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย
2. รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา
3. เป้าหมายของการเสิร์ฟ
4. ทักษะการเสิร์ฟ
5. รูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟ
6. ทักษะการเล่นที่ใช้ในการรุก
7. ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ
8. ทักษะการสกัดกั้น

ตาราง 1 แสดงจำนวน และร้อยละของรูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย

รูปแบบ	f	%
แบบที่ 1 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟและตั้งลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	4	7.84
แบบที่ 2 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังตั้งลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	8	15.69
แบบที่ 3 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าขวาวางตั้งลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	8	15.69
แบบที่ 4 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังรับลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	11	21.56
แบบที่ 5 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าขวาวางตั้งลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	8	15.69
แบบที่ 6 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	12	23.53
รวม	51	100

จากตาราง 1 แสดงว่า

จำนวนและร้อยละของรูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย ที่ทีมต่างๆ ใช้ในการแข่งขัน พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.53 รองลงมาคือการรุกโดยผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังตั้งลูกเตะกร้อ และผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.56 การรุกโดยผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังตั้งลูกเตะกร้อ และผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.69 การรุกโดยผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าขวาวางตั้งลูกเตะกร้อ และผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่รุกเข้าไปทำคะแนน จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.69 การรุกโดยผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าขวาวางตั้งลูกเตะกร้อ และผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน และรูปแบบการรุกที่ทีมต่างๆ ใช้น้อยที่สุด คือ รูปแบบการรุกโดยผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟและตั้งลูกเตะกร้อ และผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.84 ตามลำดับ

ตาราง 2 แสดงจำนวน และร้อยละของรูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

รูปแบบ	f	%
แบบที่ 1 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	27	14.06
แบบที่ 2 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	11	5.73
แบบที่ 3 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	41	21.35
แบบที่ 4 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังรับลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	15	7.82
แบบที่ 5 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	81	42.19
แบบที่ 6 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	17	8.85
รวม	192	100

จากตาราง 2 แสดงว่า

จำนวนและค่าร้อยละของรูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา ที่ทีมต่างๆ ใช้ในการแข่งขัน พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด จำนวน 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.19 รองลงมาคือการรุกโดยใช้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.35 การรุกโดยใช้ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.06 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟ และตั้งลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.85 การรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังรับลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 15 ครั้ง จำนวน 7.82 และรูปแบบการรุกที่ทีมต่างๆ ใช้ น้อยที่สุด คือ การรุกโดยผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังตั้งลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.73 ตามลำดับ

ตาราง 3 แสดงจำนวน และค่าร้อยละของเป้าหมายของการเสิร์ฟ

รูปแบบ \ ทีม	A		B		C		D		รวม	
	f	%	f	%	f	%	f	%	f	%
หน้าขวา	19	29.69	12	22.22	21	33.33	22	28.95	74	28.79
หน้าซ้าย	12	18.75	9	16.67	19	30.16	21	27.63	61	23.74
หลัง	33	51.56	33	61.11	23	36.51	33	43.42	122	47.47
รวม	64	100	54	100	63	100	76	100	257	100

จากตาราง 3 แสดงว่า

จำนวนและค่าร้อยละของเป้าหมายของการเสิร์ฟของแต่ละทีม พบว่า เป้าหมายของการเสิร์ฟไปยังตำแหน่งหลัง เป็นเป้าหมายของการเสิร์ฟที่แต่ละทีมใช้มากที่สุด คิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.56 ทีมบ๊อ สपोर्ट (B) จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 61.11 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.51 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.42 มีการเสิร์ฟไปยังตำแหน่งหน้าขวา ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.69 ทีม บ๊อ สपोर्ट (B) จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 33.33 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.95 การเสิร์ฟไปยังตำแหน่งหน้าซ้ายเป็นลำดับสุดท้าย คิดเป็นร้อยละดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.75 ทีม บ๊อ สपोर्ट (B) จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.16 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.63 ตามลำดับ

จากการแข่งขันเซปักตะกร้อหญิงชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 3 พบว่า เป้าหมายของการเสิร์ฟลูกเซปักตะกร้อไปยังตำแหน่งหลัง เป็นเป้าหมายที่ทีมต่างๆใช้มากที่สุด จำนวน 122 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.47

ตาราง 4 แสดงจำนวน และค่าร้อยละของทักษะการเสิร์ฟ

รูปแบบ ทิม	A		B		C		D		รวม	
	f	%	f	%	f	%	f	%	f	%
ข้างเท้าด้านใน	61	87.14	50	72.46	56	70.00	63	76.83	230	76.14
ฝ่าเท้า	1	1.43	-	-	2	2.50	4	4.88	7	2.33
หลังเท้า	-	-	17	24.64	7	8.75	8	9.76	32	10.63
เสิร์ฟสั้น	8	11.43	2	2.90	15	18.75	7	8.53	32	10.63
รวม	70	100	69	100	80	100	82	100	301	100

จากตาราง 4 แสดงว่า

จำนวนและค่าร้อยละของทักษะการเสิร์ฟของแต่ละทีม มีดังนี้ ทักษะการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 87.14 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 72.46 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 70.00 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.83 รองลงมาเป็นทักษะการเสิร์ฟด้วยหลังเท้า คิดเป็นร้อยละ ได้ดังนี้ ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.64 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.75 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.76 ส่วนทักษะการเสิร์ฟสั้น ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.43 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.90 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.75 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.53 และทักษะการเสิร์ฟฝ่าเท้า ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.43 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.50 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.88 ตามลำดับ

จากการแข่งขันเซปักตะกร้อหญิงชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 3 พบว่า ทักษะการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 230 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.14

ตาราง 5 แสดงจำนวน และค่าร้อยละของทักษะการรับลูกเสิร์ฟ

รูปแบบ \ ทิม	A		B		C		D		รวม	
	f	%	f	%	f	%	f	%	f	%
ศีรษะ	15	26.79	15	25.86	17	26.15	12	18.75	59	24.28
ข้างเท้าด้านใน	32	57.14	35	60.35	37	56.93	40	62.50	144	59.26
หลังเท้า	5	8.93	8	13.79	5	7.69	7	10.94	25	10.29
เข้า	4	7.14	-	-	6	9.23	5	7.81	15	6.17
รวม	56	100	58	100	65	100	64	100	243	100

จากตาราง 5 แสดงว่า

จำนวนและค่าร้อยละของทักษะการรับลูกเสิร์ฟ ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ ด้านข้างเท้าด้านใน เป็นรูปแบบที่มีทิมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ ทิมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.14 ทิมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.35 ทิมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.93 ทิมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาเป็นทักษะการรับลูกเสิร์ฟด้วยศีรษะ คิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ ทิมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.79 ทิมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.86 ทิมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.15 ทิมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.75 ส่วนทักษะการรับลูกเสิร์ฟโดยใช้หลังเท้าและเข้ามีการนำมาใช้ตามลำดับ

จากการแข่งขันเซปักตะกร้อหญิงชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 3 พบว่า ทักษะการรับลูกเสิร์ฟด้านข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทิมต่างๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 144 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.26

ตาราง 6 แสดงจำนวน และค่าร้อยละของรูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟ

รูปแบบ \ ทีม	A		B		C		D		รวม	
	f	%	f	%	f	%	f	%	f	%
แบบที่ 1	15	21.74	17	23.94	22	26.83	21	26.25	75	24.83
แบบที่ 2	1	1.45	2	2.82	-	-	1	1.25	4	1.32
แบบที่ 3	53	76.81	45	63.38	56	68.29	56	70.00	210	69.54
แบบที่ 4	-	-	7	9.86	4	4.88	2	2.50	13	4.31
รวม	69	100	71	100	82	100	80	100	302	100

จากตาราง 6 แสดงว่า

จำนวนและค่าร้อยละของรูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟของแต่ละทีม พบว่า ใช้การตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบที่ 3 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 53 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.81 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 45 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 63.38 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.29 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 70 รองลงมาคือรูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบที่ 1 คิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.74 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.94 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.83 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.25 ส่วนการตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบที่ 4 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.86 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.88 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.50 และการตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบที่ 2 ทีมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.45 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.82 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.25 ตามลำดับ

จากการแข่งขันเซปักตะกร้อหญิงชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 3 พบว่า การตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบที่ 3 เป็นรูปแบบทีมต่างๆใช้มากที่สุด จำนวน 210 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.54

ตาราง 7 แสดงจำนวน และค่าร้อยละของทักษะการเล่นที่ใช้ในการรูก

ทักษะ \ ทีม	A		B		C		D		รวม	
	f	%	f	%	f	%	f	%	f	%
เตะลังกาหลัง	1	2.63	17	34.00	46	58.97	28	36.36	92	37.86
เตะด้านข้าง	19	50.00	4	8.00	12	15.38	34	44.16	69	28.39
เตะสลับหลัง	14	36.84	24	48.00	15	19.23	10	12.99	63	25.93
โหม่ง	4	10.53	5	10.00	5	6.42	5	6.49	19	7.82
รวม	38	100	50	100	78	100	77	100	243	100

จากตาราง 6 แสดงว่า

จำนวนและค่าร้อยละของทักษะการเล่นที่ใช้ในการรูกของแต่ละทีม พบว่า ทักษะการรูกแบบการเตะลังกาหลัง เป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละได้ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.63 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.00 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.97 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.36 รองลงมาเป็น การเตะด้านข้าง คิดเป็นร้อยละ ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.00 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.38 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.16 ส่วนการเตะสลับหลัง ทีมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 14 ครั้ง

คิดเป็นร้อยละ 36.84 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 48 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.23 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.99 และการโหม่ง ทีมเด็กภูวนาทกำแพงเพชร (A) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.53 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.41 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.49 ตามลำดับ

จากการแข่งขันเซปักตะกร้อหญิงชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 3 พบว่า ทักษะการรูกแบบการเตะลังกาหลัง เป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 92 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.86

ตาราง 8 แสดงจำนวน และค่าร้อยละของทักษะการสกัดกั้น

ทักษะ \ ทีม	A		B		C		D		รวม	
	f	%	f	%	f	%	f	%	f	%
การสกัดกั้นด้วยขา	12	50.00	17	77.27	37	62.71	33	52.38	99	58.92
การสกัดกั้นด้วย ลำตัวและขา	5	20.83	4	18.18	18	30.51	22	34.92	49	29.17
การสกัดกั้นด้วยหลัง	4	16.67	-	-	3	5.09	6	9.52	13	7.74
การสกัดกั้นด้วยศีรษะ	3	12.50	1	4.55	1	1.69	2	3.18	7	4.17
รวม	24	100	22	10	59	100	63	100	168	100

จากตาราง 8 แสดงว่า

จำนวนและค่าร้อยละของทักษะการสกัดกั้นของแต่ละทีม พบว่า การสกัดกั้นด้วยขา ทักษะที่ทีมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 77.27 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.71 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 52.38 รองลงมาเป็นการสกัดกั้นด้วยลำตัวและขา คิดเป็นร้อยละ ดังนี้ ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.82 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.18 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.51 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.92 ส่วน การสกัดกั้นด้วยหลัง ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.09 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.52 และการสกัดกั้นด้วยศีรษะ ทีมเด็กภูวนาทก้าแพงเพชร (A) จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50 ทีมบีอี สปอร์ต (B) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.55 ทีมสโมสรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค (C) จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.69 ทีมองค์การโทรศัพท์ (D) จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.18 ตามลำดับ

จากการแข่งขันเซปักตะกร้อหญิงชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระรัตนราชสุตา สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 3 พบว่า ทักษะการสกัดกั้นด้วยขา เป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 99 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.92

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อทราบรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อหญิงในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงประเภททีมเดี่ยว ที่เข้าทำการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 จำนวน 23 ทีม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง ประเภททีมเดี่ยว ที่ทำการแข่งขันรอบรองชนะเลิศ ในการแข่งขันเซปักตะกร้อชิงถ้วยพระราชทาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ 13 ระหว่างวันที่ 19 – 24 มิถุนายน พุทธศักราช 2544 โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 4 ทีม ประกอบด้วย

1. ทีมเด็กภูวนาถ กำแพงเพชร
2. ทีม บีอี สปอร์ต
3. ทีมการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
4. ทีมองค์การโทรศัพท์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
 - 1.1 เครื่องบันทึกภาพวิดีโอ
 - 1.2 เครื่องเล่นวิดีโอ
 - 1.3 ม้วนวิดีโอ
 - 1.4 เครื่องรับโทรทัศน์
2. ใบบันทึกรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความอนุเคราะห์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแข่งขัน
2. ปรีกษาและประสานงานกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายโสตทัศนูปกรณ์ ในเรื่องการจัดเตรียมอุปกรณ์และสำรวจจุดที่จะใช้ในการบันทึกภาพ
3. จัดเตรียมกล้องวีดิทัศน์ สำหรับใช้บันทึกภาพการแข่งขันเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 4 เครื่อง
4. ติดตั้งกล้องวีดิทัศน์เพื่อบันทึกภาพการแข่งขัน สนามละ 2 เครื่อง โดยตั้งในมุมทแยงของสนาม (ดังภาคผนวก)
5. ดำเนินการบันทึกภาพการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศ
6. นำเทปบันทึกภาพที่ได้จากการแข่งขันมาเปิดพร้อมกับบันทึกรูปแบบการเล่นแบบต่าง ๆ ในใบบันทึก
7. นำข้อมูลที่ได้เสนอเป็นความเรียง

วิธีจัดกระทำข้อมูล

1. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ตามรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ
2. นำผลจากการแจกแจงความถี่มาคิดเป็นร้อยละ
3. อภิปรายผลของรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูกตะกร้อ ให้ผู้เล่นหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุด จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.53
2. รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา พบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูก ให้ผู้เล่นหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุด จำนวน 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 42.19
3. ทิศทางการเสิร์ฟไปยังตำแหน่งต่าง ๆ พบว่า การเสิร์ฟลูกเซปักตะกร้อไปยังตำแหน่งหลัง เป็นทิศทางที่ทีมต่าง ๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 122 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.47
4. ทักษะการเสิร์ฟ พบว่า การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 230 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 76.14

5. ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ พบว่า การรับลูกเสิร์ฟด้านข้างเท้าด้านใน เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 144 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.26
6. รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ พบว่า การตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบที่ 3 เป็นรูปแบบที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 210 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 69.54
7. ทักษะการเล่นที่ใช้ในการรุก พบว่า การรุกแบบการเตะลงกาหลัง เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 92 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.86
8. ทักษะการสกัดกั้น พบว่า การสกัดกั้นด้วยขา เป็นทักษะที่ทีมต่างๆ ใช้มากที่สุด จำนวน 99 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.92

อภิปรายผล

1. รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย จากการศึกษพบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟแล้วตั้งลูกเตะกร้อ ให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด อาจเนื่องมาจากทีมตรงข้ามจะเสิร์ฟมายังผู้เล่นตำแหน่งหลังแล้วผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเตะกร้อด้วยทักษะต่างๆ ด้วยความรวดเร็วและรุนแรงของลูกเตะกร้อ อาจทำให้ตำแหน่งของลูกเตะกร้อในจังหวะแรกไม่เป็นไปตามรูปแบบที่วางไว้ยากต่อการเคลื่อนที่เข้าไปเล่นลูกเตะกร้อของผู้เล่นตำแหน่งอื่น ดังนั้น ผู้เล่นตำแหน่งหลังจึงเป็นผู้ที่ตั้งลูกเตะกร้อเองและส่วนใหญ่ทิศทางของลูกเตะกร้อจะไปทางผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายเป็นเพราะผู้เล่นตำแหน่งหลังส่วนมากจะถนัดเท้าด้านขวาการเตะลูกเตะกร้อไปทางด้านซ้ายจึงเป็นการเตะที่ไม่ฝืนธรรมชาติ และส่งผลทำให้เกิดการผิดพลาดน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสภาพร เกตุแก้ว (2542 : 67) ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายจะเป็นผู้รุกทำคะแนนในบ้างโอกาส เมื่อมีการเล่นผิดจังหวะ เช่น ผู้เล่นตำแหน่งหลังเปิดลูกเตะกร้อไม่พ้นตัว หรือไม่พ้นเขตความรับผิดชอบ จึงจำเป็นต้องเล่นลูกเตะกร้ออีกครั้งหนึ่ง การเล่นที่แน่นอน คือ การตั้งลูกเตะกร้อให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายรุกทำคะแนน

2. รูปแบบการรุกด้วยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา จากการศึกษพบว่า รูปแบบการรุกโดยใช้ผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายตั้งลูกแล้วส่งให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาเคลื่อนที่เข้าไปรุกทำคะแนน ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด เนื่องจากการเล่นโดยทั่วไปของกีฬาเซปักตะกร้อได้มีการวางหน้าที่ความรับผิดชอบในการเล่นของผู้เล่นแต่ละตำแหน่งไว้แล้ว โดยผู้เล่นตำแหน่งหลังรับลูกเสิร์ฟจังหวะแรกด้วยทักษะต่างๆ แล้วส่งไปยังตำแหน่งต่างๆ หรือประคองลูกไว้บริเวณสนาม ผู้เล่นที่ได้รับหน้าที่ในการตั้งลูกเตะกร้อจะต้องเคลื่อนที่เข้าไปเล่น ส่วนใหญ่ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายจะเป็นผู้ตั้งลูกเตะกร้อแล้วส่งไปให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาซึ่งอาจจะพร้อมอยู่ในตำแหน่งที่พอดีกับลูกเตะกร้อ หรือต้องเคลื่อนที่เข้าหาลูกเตะกร้อ

เพื่อรูกทำคะแนน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สถาพร เกตุแก้ว (2542 : 23) พบว่า การรูกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาเป็นที่นิยมมาก ผู้เล่นตำแหน่งนี้จะเป็นผู้เล่นที่มีความสามารถในการรูกที่ดีโดยเฉพาะผู้เล่นที่ถนัดเท้าซ้ายจะได้เปรียบในทิศทางการเล่น และผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายมักจะเป็นผู้ตั้งลูกเตะกร้อให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวารูกทำคะแนน

3. เป้าหมายของการเสิร์ฟ จากการศึกษาพบว่า ในการเสิร์ฟเตะกร้อของนักกีฬาทีมต่าง ๆ ผู้เล่นส่วนใหญ่จะเสิร์ฟไปยังผู้เล่นตำแหน่งหลัง การเคลื่อนที่ไปของลูกเตะกร้อจะผ่านระหว่างผู้เล่นตำแหน่งหลังกับผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย หรือผู้เล่นตำแหน่งหลังกับผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาซึ่งเป็นจุดรอยต่อระหว่างผู้เล่นจึงทำให้เกิดการลังเลว่าใครจะเป็นผู้รับลูกเสิร์ฟเมื่อเตะกร้อผ่านจุดดังกล่าว จะทำให้การรับเสิร์ฟผิดพลาดได้ และผู้เล่นตำแหน่งหลังยังเป็นผู้เล่นที่มีพื้นที่ความรับผิดชอบในการรับลูกเสิร์ฟจากฝ่ายตรงข้ามมากกว่าตำแหน่งอื่นจึงทำให้เกิดความกังวลในการรับลูกเตะกร้อ ทำให้การรับลูกเกิดความผิดพลาดได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุพจน์ ปรานี (2539 : 41 – 43) กล่าวว่า การรับลูกเสิร์ฟ หรือการเปิดลูกเสิร์ฟที่ลงตรงช่องระหว่างผู้เล่นทั้ง 3 คนนั้น จะสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับผู้เล่นที่ตกเป็นฝ่ายรับลูกเสิร์ฟอยู่เสมอ ส่วนทักษะการเสิร์ฟ จากการศึกษาพบว่า การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในเป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุด อาจเนื่องมาจากการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในสามารถฝึกให้เกิดความชำนาญได้ง่ายกว่าการเสิร์ฟในลักษณะอื่นๆ เพราะเป็นการเสิร์ฟที่ไม่ฝืนธรรมชาติ ซึ่งการเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในเป็นการเสิร์ฟที่มีความแม่นยำ และยังกำหนดทิศทางของลูกเตะกร้อได้ ในปัจจุบันทีมเซปักเตะกร้อทั้งในประเทศและต่างประเทศก็เห็นถึงความสำคัญของการเสิร์ฟแบบนี้ ดังเห็นได้จากการแข่งขันภายในประเทศระดับต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ สถาพร เกตุแก้ว (2542 : 65) พบว่า การเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นรูปแบบที่ทีมต่างๆใช้ในการเสิร์ฟมากที่สุด เนื่องจากการเตะด้วยข้างเท้าด้านในใช้เวลาการฝึกน้อยกว่าการเตะด้วยหลังเท้าและหน้าเท้า เพราะการเล่นลูกด้วยข้างเท้าด้านในเป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นเซปักเตะกร้อ

4. ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ จากผลการศึกษาพบว่า การรับลูกเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านในเป็นทักษะที่ทีมต่าง ๆ นำมาใช้มากที่สุด ซึ่งการรับลูกด้วยข้างเท้าด้านในนั้น สามารถทำได้อย่างรวดเร็วเพราะการเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านในนั้นเป็นพื้นฐานขั้นต้นในการเล่นเตะกร้อ อีกทั้งบริเวณข้างเท้าด้านในที่สัมผัสกับลูกเตะกร้อมีพื้นที่กว้างง่ายต่อการควบคุมลูกเตะกร้อ นอกจากนี้ลักษณะของเท้าและขาในขณะที่รับลูกเตะกร้อนั้น เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นโดยไม่ฝืนธรรมชาติของข้อต่อร่างกาย ซึ่งสอดคล้องกับ สุพจน์ ปรานี (2539 : 26) ที่กล่าวว่า การเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านในเป็นพื้นฐานสำคัญในการเล่นเตะกร้อ เนื่องจากการเล่นที่มีประโยชน์ และใช้ในระหว่างเกมการแข่งขันมากที่สุด มีความผิดพลาดน้อยสามารถลดปัญหาในการรับลูกเสิร์ฟได้ หากฝึกจนเกิดความชำนาญจะสามารถใช้ได้อย่างแม่นยำและมีประสิทธิภาพ ส่วนรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟจากการศึกษาพบว่า ผู้เล่นแต่ละทีมจะมีรูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น และรูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟที่ทีมต่างๆ

นำมาใช้มากที่สุด คือ การรับลูกเสิร์ฟโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาและผู้เล่นตำแหน่งหลังถอยต่ำลงมาในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายขึ้นสูงอยู่ใกล้ตาข่าย เนื่องจากการยืนในลักษณะนี้จะส่งผลต่อการรับลูกเสิร์ฟของคู่ต่อสู้ เพราะผู้เล่นตำแหน่งหลังของคู่ต่อสู้จะเสิร์ฟลูกตะกร้อมายังตำแหน่งรอยต่อระหว่างผู้เล่น การที่ให้ผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายขึ้นใกล้ตาข่ายเพื่อลดปัญหาการลงเลที่จะรับลูก และลดรอยต่อระหว่างผู้เล่น อีกทั้งผู้เล่นตำแหน่งหลังยังสะดวกในการเคลื่อนที่ไปรับลูกบริเวณพื้นที่ด้านหลัง ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวาทำหน้าที่รับลูกเสิร์ฟในเขตความรับผิดชอบของตนเอง และพร้อมที่จะเคลื่อนที่ไปยังตำแหน่งรุก ซึ่งสอดคล้องกับ สุพจน์ ปราณี (2539 : 20) กล่าวว่า การตั้งรับลูกเสิร์ฟขึ้นอยู่กับรูปแบบของแต่ละทีม ตำแหน่งการยืนรับเสิร์ฟของแต่ละทีม นั้น จะแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบไว้แล้ว ดังนั้นแต่ละตำแหน่งจะต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เต็มความสามารถ และมีจุดบกพร่องน้อยที่สุด

5. ทักษะการเล่นที่ใช้ในการรุก จากการศึกษาพบว่า การรุกแบบเตะลังกาหลังเป็นการรุกที่ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด เนื่องจากการกระโดดเตะลังกาหลัง โดยปกติจะเป็นการเตะที่จุดสูงสุดของการกระโดด จึงทำให้ได้เปรียบคู่แข่งที่จะทำการสกัดกัน และการเตะในจุดสูงสุดนั้นยังทำให้มุมการตกของลูกตะกร้อมีพื้นที่มากขึ้นอีกด้วย และยังส่งผลถึงความรุนแรงของลูกตะกร้อด้วยการเตะแบบลังกาหลัง ผู้เตะจะต้องหันหลังติดตาข่ายแล้วขึ้นเตะจะทำให้คู่ต่อสู้ยากต่อการคาดเดาทิศทางการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อ ซึ่งสอดคล้องกับ สุพจน์ ปราณี (2539: 58 – 59) การรุก คือ กระบวนการสุดท้ายของฝ่ายรับลูกเสิร์ฟ ซึ่งมีความสำคัญมากในการกลับมาเป็นฝ่ายของตน เพื่อทำคะแนนเมื่อตกเป็นฝ่ายรับ การรุกจะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับเหตุผลที่สำคัญ 2 ประการ คือ 1. การตั้งลูก 2. ประสิทธิภาพของผู้เล่นตำแหน่งรุก ซึ่งจะต้องมีขีดความสามารถสูงในเชิงของการรุก ปัจจุบันนี้ผู้รุกสามารถรุกได้รุนแรงอยู่แล้ว สิ่งที่สำคัญคือการสอดแทรกเทคนิคของการรุกให้มากเพื่อส่งผลการรุกให้ดีขึ้น

6. ทักษะการสกัดกัน จากการศึกษาพบว่า การสกัดกันด้วยขาเป็นทักษะที่ทีมต่างๆ นำมาใช้มากที่สุด เนื่องจากการสกัดกันด้วยขาจะทำให้ผู้สกัดกันสังเกตเห็นทิศทางการเคลื่อนที่ของลูกตะกร้อ การเคลื่อนไหวของผู้เล่นตำแหน่งรุกฝ่ายตรงข้าม ทำให้สามารถกำหนดระยะทางทิศทาง ความสูงของผู้กระโดดเตะลูกตะกร้อได้ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ทำให้การสกัดกันมีพื้นที่มากกว่ารูปแบบอื่นในแนวนานกับพื้น สามารถงอขา และเหยียดขาได้ตามต้องการซึ่งจะส่งผลต่อการควบคุมพื้นที่หน้าตาข่าย สมรรถชัย น้อยศิริ (2535: 119) กล่าวว่า การสกัดกันด้วยขา คือ การที่ผู้สกัดกันยืนอยู่ใกล้ตาข่ายเตรียมที่จะวิ่งขึ้น สกัดกัน เมื่อผู้สกัดกันมองเห็นการรุกของฝ่ายตรงข้ามลูกห่างจากตาข่ายและตั้งโด่ง มีพื้นที่ที่ให้อัปขึ้นสกัดกันมาก ผู้กระทำการสกัดกันมักจะเลือกที่จะสกัดกันด้วยขาเพราะจะมีพื้นที่กว้างและมุมสูง การสกัดกันด้วยขาเป็นวิธีที่นิยมกันมากในขณะนี้ เนื่องจากสามารถสกัดกันได้ทั้งการรุก ในระยะใกล้และไกล การสกัดกันมีความเป็นไปได้สูงมากประกอบต้องเรียนรู้จังหวะในการกระโดด เพื่อให้มีความสัมพันธ์กันเป็นจังหวะเดียวกับการรุกจะทำให้การสกัดกันได้ผล

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยนี้ ผู้ฝึกสอนควรนำผลการวิจัยรูปแบบการเล่นต่าง ๆ ไปฝึกนักกีฬาในทุกระดับ เพื่อปรับปรุงและพัฒนารูปแบบ และทักษะของนักกีฬาต่อไป และยังสามารถนำไปใช้ในการวางแผนก่อนการเล่นหรือแข่งขัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยกับนักกีฬาในระดับเยาวชนและระดับอื่น ๆ
2. ควรทำวิจัยเรื่องความแตกต่างของลักษณะการยืนเสิร์ฟในรูปแบบต่าง ๆ
3. ควรทำวิจัยในลักษณะที่เกี่ยวกับกีฬาประเภทอื่น ๆ ต่อไป

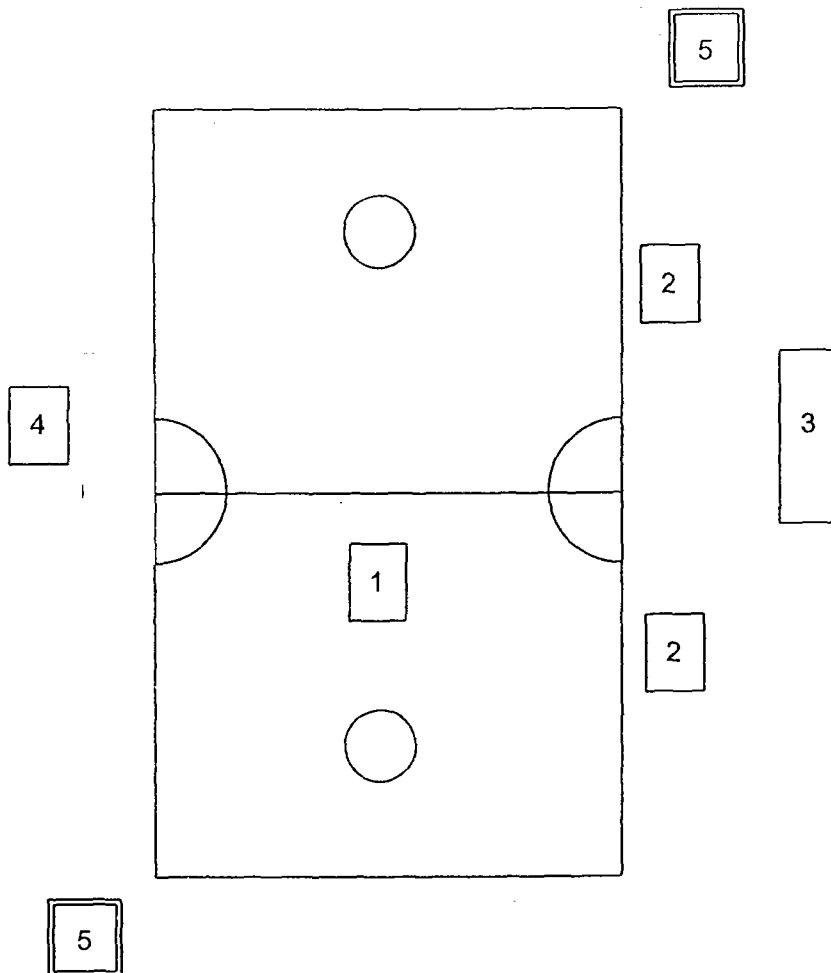
บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ธาวุฒิ ปลื้มสำราญ. (2541). ตะกร้อ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นพดล เกตุประทุม. (2536). การวิเคราะห์รูปแบบการเล่นบาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัย ปี 2535. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- ประเชิญ รอดบ้านเกาะ. (2543). แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักเรียนหญิง. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- รังสฤษฎ์ บุญชลอ. (2542). เซปักตะกร้อและตะกร้อลอดบ่วง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สยามสปอร์ต ชินดิเคท จำกัด.
- สมรรถชัย น้อยศิริ. (2535). ตะกร้อ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- สถาพร เกตุแก้ว. (2542). รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร .
- สรารุท หมั่นไธสง. (2537). การศึกษารูปแบบของการเตะตะกร้อท่ากระโดดวอลเลย์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- สุพจน์ ปรานี. (2539). คู่มือการฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อ (ขั้นพื้นฐาน). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียน.
- _____. (2539). คู่มือการฝึกสอนกีฬาเซปักตะกร้อ (ขั้นก้าวหน้า). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียน.
- Hopkins, David R. (1977, July). "A Factor Analysis of Selected Basketball Skill Tests," *Dissertation Abstracts International*. 38 : 153 – A.
- Yamanaka, K. M. Lott, Hughes and M. (1933, July). "An Analysis of Playing in the 1990 World Cup for Association Football," *Dissertation Abstracts International*. 207.

ภาคผนวก ก

แผนผังบริเวณสนามแข่งขัน

1. หมายถึง สนามแข่งขัน
2. หมายถึง ที่นั่งผู้เล่นสำรอง ผู้ฝึกสอน
3. หมายถึง โต๊ะเจ้าหน้าที่
4. หมายถึง เก้าอี้ผู้ตัดสิน
5. หมายถึง จุดตั้งเครื่องถ่ายวิดีโอ

ภาคผนวก ข

คะแนนรูปแบบการรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย

รูปแบบ	จำนวน
แบบที่ 1 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟและตັบลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	4
แบบที่ 2 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังตັบลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	8
แบบที่ 3 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าขวาทັบลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	8
แบบที่ 4 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังรับลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	11
แบบที่ 5 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าขวาทັบลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	8
แบบที่ 6 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟและตັบลูก ผู้เล่นหน้าซ้ายรุก	12
รวม	51

คะแนนรูปแบบการรุกโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา

รูปแบบ	จำนวน
แบบที่ 1 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	27
แบบที่ 2 ผู้เล่นหน้าซ้ายรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	11
แบบที่ 3 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	41
แบบที่ 4 ผู้เล่นหน้าขวารับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหลังรับลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	15
แบบที่ 5 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟ ผู้เล่นหน้าซ้ายตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	81
แบบที่ 6 ผู้เล่นหลังรับลูกเสิร์ฟและตั้งลูก ผู้เล่นหน้าขวารุก	17
รวม	192

คะแนนเป้าหมายของการเสิร์ฟเซปักตะกร้อ

รูปแบบเป้าหมาย ของการเสิร์ฟ	ทีม / จำนวนครั้ง			
	เด็กภูวนาท กำแพงเพชร	บีอี สปอร์ต	สโมสรการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาค	องค์การ โทรศัพท์
1. หน้าขวา	19	12	21	22
2. หน้าซ้าย	12	9	19	21
3. หลัง	33	33	23	33
รวม	64	54	63	76

คะแนนทักษะการเลิร์ฟเซปักตะกร้อ

ทักษะการเลิร์ฟ	ทีม / จำนวนครั้ง			
	เด็กภูวนาท กำแพงเพชร	บีอี สปอร์ต	สโมสรการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาค	องค์การ โทรศัพท์
1. การเลิร์ฟด้วยข้างเท้า ด้านใน	61	50	56	63
2. การเลิร์ฟด้วยฝ่าเท้า	1	-	2	4
3. การเลิร์ฟด้วยหลังเท้า	-	17	7	8
4. การเลิร์ฟสั้น	8	2	15	7
รวม	70	69	80	82

คะแนนทักษะการเล่นเซปักตะกร้อ

ทักษะการรับลูกเสิร์ฟ	ทีม / จำนวนครั้ง			
	เด็กภูวนาท กำแพงเพชร	บีอี สปอร์ต	สโมสรการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาค	องค์การ โทรศัพท์
1.การรับลูกเสิร์ฟด้วยศีรษะ	15	15	17	12
2.การรับลูกเสิร์ฟด้วยข้าง เท้าด้านใน	32	35	37	40
3.การรับลูกเสิร์ฟด้วย หลังเท้า	5	8	5	7
4. การรับลูกเสิร์ฟด้วยเข่า	4	-	6	5
รวม	56	58	65	64

คะแนนรูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ

รูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟ	ทีม / จำนวนครั้ง			
	เด็กภูวนาท กำแพงเพชร	บีอี สปอร์ต	สโมสรการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาค	องค์การ โทรศัพท์
1. แบบที่ 1	15	17	22	21
2. แบบที่ 2	1	2	-	1
3. แบบที่ 3	53	45	56	56
4. แบบที่ 4	-	7	4	2
รวม	69	71	82	80

คะแนนทักษะการเล่นเซปักตะกร้อ

ทักษะการเล่นที่ใช้ในการรุก	ทีม / จำนวนครั้ง			
	เด็กภูวนาท กำแพงเพชร	บีอี สปอร์ต	สโมสรการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาค	องค์การ โทรศัพท์
1. เตะลังกาหลัง	1	17	46	28
2. เตะด้านข้าง	19	4	12	34
3. เตะสลับหลัง	14	24	15	10
4. โหม่ง	4	5	5	5
รวม	38	50	78	77

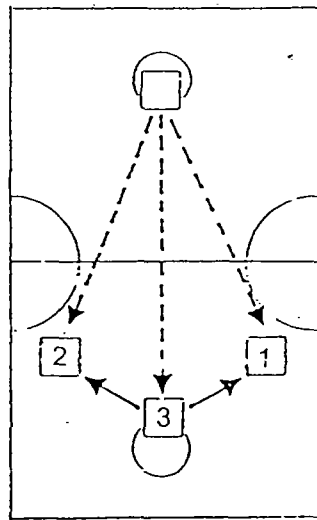
คะแนนทักษะการเล่นเซปักตะกร้อ

ทักษะการสกัดกัน	ทีม / จำนวนครั้ง			
	เด็กภูวนาท กำแพงเพชร	บีอี สปอร์ต	สโมสรการไฟฟ้า ส่วนภูมิภาค	องค์การ โทรศัพท์
1. การสกัดกันด้วยขา	12	17	37	33
2. การสกัดกันด้วยลำตัว และขา	5	4	18	22
3. การสกัดกันด้วยหลัง	4	-	3	6
4. การสกัดกันด้วยศีรษะ	3	1	1	2
รวม	24	22	59	36

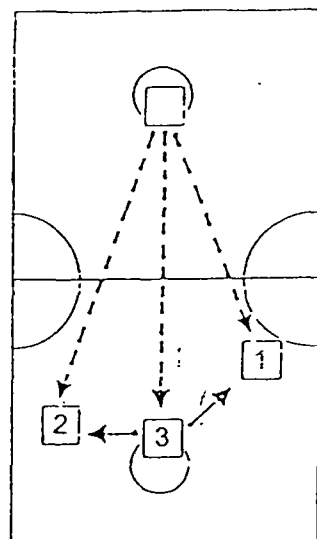
ภาคผนวก ค

รูปแบบการตั้งรับลูกเสิร์ฟ

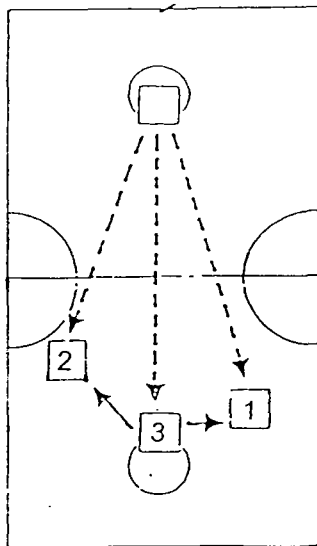
การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย และหน้าขวา ยืนในระดับเท่ากันสูงขึ้นใกล้ตาข่าย ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหลัง ยืนต่ำลงมาใกล้เส้นหลัง (แบบที่ 1) ดังภาพ

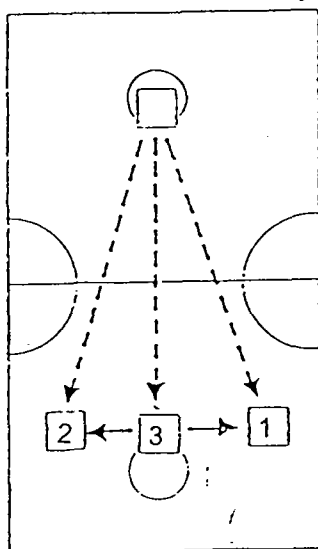
การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยมีผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้าย และตำแหน่งหลัง ถอยต่ำลงมาในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนผู้เล่นหน้าขวานั้น ขึ้นสูงใกล้ตาข่าย (แบบที่ 2) ดังภาพ

การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยผู้เล่นตำแหน่งหน้าขวา และตำแหน่งหลัง ถอยต่ำลงมาในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนผู้เล่นตำแหน่งหน้าซ้ายนั้น ขึ้นสูงใกล้เคียงตาข่าย (แบบที่ 3) ดังภาพ

การยืนรับลูกเสิร์ฟโดยมีผู้เล่น 3 ตำแหน่งยืนในระดับเท่ากัน (แบบที่ 4) ดังภาพ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายเกียรติศักดิ์ ศรีแจ้ง
เกิดวันที่	26 พฤษภาคม พ.ศ. 2519
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 181 หมู่ 5 ตำบลไร่สะท้อน อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี 76150
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี
พ.ศ. 2537	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี
พ.ศ. 2539	ประกาศนียบัตรชั้นสูง (พลศึกษา) จากวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2541	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ